

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ СЛУЧАЯТ В МИСЧИВ КРИЙК

Превод от полски: Васил Велчев, 2011

chitanka.info

„Случаят в Мисчив Крийк“, разказът, чиято идея носих в себе си почти шест годиш, се появи горе-долу на границата между миналия и този век — започнах го през зимата на 1999 година, а беше готов малко след новогодишната нощ на Y2K, или 2000 година. Заглавието е в чест на Брет Харт, който озаглавява разказите си в подобен стил.

Написах „Случаят...“ след много дълго прекъсване в писането на къси форми; да припомня — предишният ми разказ, „Златен следобед“, беше завършен през 1997 година. Пенталогията за вещера, естествено, ме погълна изцяло. Особено накрая, по време на последните два тома.

За разказа са ме вдъхновили безброй книги — Джанет Кейв и Марджъри А. дю Монд, „Вещици и вещерство“, Филип У. Сарджънт, „Вещици и магьосници“, Брайън П. Левак, „Лов на вещици в Европа в стари и нови времена“, а и за „Магьосницата“ на Жул Мишле няма нужда да споменавам. Малко трудове за магии и вещици са подминали прочутата афера в Сейлъм.

Случаят Сейлъм, който е разгледан в новелата с подробности, с добросъвестност по отношение на историческата истина, е бил много нетипичен. Случил се е през февруари 1692 година, тоест много късно. Престъпното безумие е преплувало Атлантика дълго след като престанало да бушува и почти изчезнало в Европа. Пиковият период на европейското преследване на вещици е между 1600 и 1620 година. Само в Сейлъм са убити над двайсет и двама души. Това може и да не е малко само по себе си, но съдиите в Сейлъм не могат да се сравняват с Филип Адолф фон Еренберг, епископът на Вюрцбург, който само за една година изгорил на кладата деветстотин вещици. Колегата му, епископ Фукс фон Дорнхайм от Бамберг, изгорил шестстотин. Във Франкония, във Фулда, били изгорени триста жени за три години. Рекордът обаче бил в саксонския Кведлинбург — там били изгорени сто трийсет и три жени... за един ден. А в силезийския град Ниса — наистина ренесансов, в съответствие с духа на епохата, с духа на прогреса, както прилягало на века на промишлената революция — гилдията на майсторите на печки построила на братята си доминиканци специална печка за изгаряне на вещици. Прогрес! В забвение отишли дървеното рало, чекръкът, хромелът — те изглеждали като купчина съчки на пазара; сега вече сме имали плуг, тъкачен стан, водна мелница и печка за вещици. В прототипа от Ниса били изгорени

само около стотина жени, но това бил опит, който не отишъл напразно, а дал плодове три века по-късно. В същия този район. В Аушвиц.

Но да се върнем към Сейлъм. Докато изучавах аферата, добих силното усещане, че основите ѝ не са там, където са в повечето европейски случаи, изобщо не става въпрос за психоза, фанатизъм, за яростното женомразство на духовенството, при което, трябва да се каже ясно, католическото духовенство и обвиняваната в какво ли не Инквизиция умело сдържали напъните на реформираните църкви; лутераните и англиканците със същата разпаленост пращали жените на изтезания и ги побивали на кол. В Сейлъм, според впечатлението, създадо се у мен, в действителност никой от доносниците и съдиите по онова време не е вярвал в магии, а е ставало въпрос за пари или лична вражда, което впрочем внушава и Артър Милър в своята знаменита пиеса. Оттук и замисълът и лайтмотивът на разказа, впрочем близки до „Музикантите“ — мъчим животните, защото са безсилни пред нас, изтезваме „вещиците“, защото какво могат да ни направят безсилни жени. И изведнъж — изненада...

Разказът беше публикуван в августовския брой от 2000 година на списание „Нова фантастика“.

Натъкнаха се на трупа случайно, той ги погледна изведнъж с черните дупки на очните си кухни иззад един хвойнов храст. От изсъхнало дърво, с което сякаш бяха едно цяло. На пръв поглед беше точно така — сякаш човекът и дървото бяха умрели заедно. Едновременно. Сякаш се бяха сраснали в момента на смъртта.

Джейсън Ривет потрепери.

„Разбира се — поправи се той мислено, — те няма как да са умрели заедно“. Дървото беше бяло, почти без клони, уродливо, полуизгнило, превито, разцепено — беше ясно, че е умряло отдавна, много отдавна. Човекът, чиито останки бяха приковани към дървото, със сигурност беше умрял по-късно. Също отдавна, но по-късно.

— Дявол да го... — започна Адам Стаутън, но млъкна.

Чичо Уилям се наведе в седлото и се изплю. Преподобният Мадокс не каза нито дума.

Абирам Торп слезе от седлото, приближи се предпазливо, приведе хвойновия храст с мускета си. Застана до Исмаил Сасамон. Попита нещо, индианецът му отговори. Кратко и гърлено.

Черепът, отделен от скелета, беше набит на клон на около шест фута над земята. Под черепа, около един фут по-долу, беше закрепен гръдният кош; между обраслите с мъх ребра стърчаха изгнили дървени клинове. Едната ръка, с кошмарно разперени пръсти, висеше около ключицата. Другата, заедно с тазовите и бедрените кости, пищялите и куп дребни костици, лежеше в подножието на изсъхналото дърво.

— Червенокожи — каза убедено конетабъл Хенри Коруин. — Това е работа на диваци.

— Исмаил казва, че не е — възрази Абирам Торп. — Нали, Исмаил?

— Не са мохоки — изрече гърлено индианецът. — Не са сенеки. Не са мохикани. Не са лени ленапи.

— Той самият е червенокож — изсумтя конетабълът, — затова ги говори такива. Нито един християнин не би постъпил така с покойник. Не бих се изненадал, ако се окаже, че клетника са го приковали жив към дървото. Как мислите, господин Торп? Нали вие разчитате следите не по-лошо от дивак, извинете за сравнението...

— Какви ти следи — промърмори ловецът. — Това е нещо старо. Сигурно е тук от години...

— По време на Войните на крал Филип — отбеляза Адам Стаутън — в горите е било пълно с трапове, нямало нищо странно в това да се намери череп в храстите. Мислиш ли, Абирам, че и този тук виси някъде от седемдесет и пета година?

— Възможно е. Струва ми се...

— Трябва да погребем останките — прекъсна го преподобният Мадокс, явно без да се интересува какво му се струва на трапера. — Слизайте от конете, господа.

— Няма ли да е загуба на време? — намръщи се чичо Уилям. — Това са само няколко кости на някакъв дивак, убит от други диваци. Нека...

— Ние сме християни — прекъсна го хрипливо Джон Мадокс с обичайния за него неприятен и нетърпящ възражения тон. Слабият пастор с висока шапка, загърнат с мантия, изглеждаше като голяма черна птица. „Голям черен гарван — помисли си за кой ли път Джейсън Ривет. — Мършав черен гарван върху сив кон.“

Преподобният се обърна върху седлото и измери юношата с такъв поглед, сякаш беше успял да прочете мислите му.

— Взemi конете, момче. Отведи ги при потока и ги напои. Поживо! Слизайте, господа. Да погребем покойника.

— Е, няма да се преработим — промърмори дърводелецът Стаутън. — Не е останало много от този. Ще е достатъчно да се разрови земята с обувка...

Хенри Коруин избоботи нещо недоволно. Джейсън Ривет не го чу — той вече водеше конете надолу към котловината.

От потока лъхаше хлад, миришеше на конски босилек и изгнили кори на дървета. Водата беше кафява от торфа, а на местата, където течението беше издълбало ями, изглеждаше черна в сянката на приведените над котловината дървета. До самия бряг растяха букове, чиито клони се бяха сплели и образуваха навес. Под буковете, зад гъстия трънак, се бяха настанили сасафраси^[1], лиственици и борчета.

На завоя на поточето, от дълбочината под ерозирания бряг изскочи пъстърва, с плясък, достоен за бобър. Джейсън Ривет потрепна, конете надигнаха муцуните си.

— Ако конете са се напили, води ги тук, момче — долетя отгоре гласът на преподобния Мадокс. — И поживо! Размърдай се!

„Престани да ме командваш — помисли си Джейсън. — Престани да гледаш на мен като на слуга, като на негър, престани да се разпореждаш с мен, и то с такъв тон, сякаш ме ругаеш, че съм мързелив и не изпълнявам точно заповедите ти. Това ми омръзна. И ми омръзна чичо Уилям да допуска това, да гледа равнодушно и да се прави, че нищо не е чул. Ех, ако беше жив татко, той не би позволил на никого да прави това. Дори и на самия преподобен Джон Мадокс.“

„Омръзна ми“ — повтори мислено Джейсън Ривет, докато хващаше в юмрука си юздите на шестте коня. Те тръгнаха послушно, като се подхлъзваха, тропаха и звънтяха с подковите си по камъните — сивият скопец на преподобния, кафявият кон на дърводелеца Стаутън, дорестата кобила на Абирам Торп, петнистата кобилка на конетабъла Коруин, кулестият жребец на чичо му и собственият му сиво-кафяв кон.

— Хайде, момче — напомни му пасторът. — Не се бави!

„Писна ми — помисли си Джейсън. — Писна ми и от него, и от цялата тази експедиция. И както ми се струва, не съм единственият, на когото му е писнало.“

— Трябва да погледнем истината в очите — изрече навъсено Адам Стаутън. — Ние сме на повече от шейсет мили от вкъщи. Храната за конете свършва, а няма откъде да си намерим още, защото дори и в тези гори да има някакво жилище или ферма, сигурно са на бедняци и там няма да получим нищо. По дяволите, господа, колко дълго смятате да проточвате това начинание — до зимата? Докъде смятате да стигнем, до река Кънектикът? До Апалачите? Абирам Торп, по дяволите, отвори си устата, повтори това, което ми каза неотдавна. Някой трябва да го каже най-накрая, по дяволите!

Облегналият се на мускета си Абирам Торп пристъпи от крак на крак, мачкайки в ръце украсената с енотова опашка шапка. Не беше тайна, че не си пада по приказките. Ако го питаха — отговаряше кратко и навъсено, и то не винаги. А ако не го питаха, се обаждаше много рядко.

— Струва ми се — промърмори най-накрая ловецът, като се изкашля в юмрука си, — че трябва да се връщаме. Отидохме малко далечко.

— Малко далечко? — изсумтя Адам Стаутън. — Хубава работа! На повече от шейсет мили на запад от Уотъртаун сме! Стигнахме по-

далеч от капитан Елизур Холиоук през хиляда шестстотин трийсет и трета година!

— Господа — преподобният Мадокс впери пронизващ поглед в трапера и дърваря, очите му пламтяха като черни езера между периферията на шапката и по-зацапаната белота на яката. — Вие и двамата се съгласихте доброволно да участвате в преследването, никой не ви е принуждавал. Затова съм учуден от думите ви и от неочакваното ви обезкуражаване, господин Стаутън. Изглежда, сте забравили за целта, от която се ръководим. Законът и правосъдието...

— Законът! — изсумтя отново дърводелецът, прекъсвайки пастора. Джейсън Ривет отдавна беше забелязал, че в цялата компания Стаутън беше единственият, който не се притесняваше да прекъсва преподобния. — Законът не може да нахрани конете, по дяволите!

— Внимавай! — каза Хенри Коруин. — Гледай да не призоваваш дявола, Адам Стаутън. Защото той винаги е готов да се яви.

Дърводелецът се огледа боязливо, хвърли поглед към купчината пръст, затрупала сваления от дървото скелет. Но веднага вдигна гордо глава.

— Що се отнася до вашето правосъдие — каза той, гледайки пастора, — уверявам ви, че то ще се осъществи и без нас. Конят на девойката е паднал още след Пенакук, уморила го е, видяхте трупа. А тя няма никакви шансове да прекоси пеша пустошта — саката е. Така че правосъдието ще се извърши от студа и глада, а за палач ще послужи някоя мечка, вълк или червенокожите. От нея ще остане не повече, отколкото от това тук. Няколко оглозгани бели кокала. Така че можем да се връщаме вкъщи и с чиста съвест да съобщим на целия окръг, че...

— Не! — прекъсна го конетабълът Коруин рязко и енергично. — Няма да се върна, докато не я хвана. Или не видя трупа. Впрочем, за трупа се съмнявам. Не забравяйте с кого си имаме работа. Ако беше обикновена девойка, отдавна вече да сме я хванали. Но тя не е обикновена. За такава като нея гладът и дивите зверове не са нищо, защото има дяволска сила! Забравихте ли на какво беше способен Джордж Бъроуз от Сейлъм? Макар и да беше невзрачен на вид, можеше да държи в разперените си ръце мускет и бъчонка меласа колкото си иска дълго, защото...

— Това какво общо има със случая? — прекъсна го рязко дърводелецът. — А?

— Това — изсумтя Хенри Коруин, — че за разлика от някои хора аз не съм страхливец. При вида на някой мъртвец не пълня гащите и не казвам, че искам вкъщи.

— Ти самият току-що показа, че се страхуваш от дявола, Коруин.

— От нищо не ме е страх!

— Нито пък мен!

— Успокойте се, господа — спря препирнята хрипливият глас на Джон Мадокс. — Одобрете се. А да се боим трябва единствено от Бога. Както разбирам, конетабъл Коруин, вие сте за продължаване на преследването?

— Точно така. Искам да видя девойката на бесилото, и нямам намерение да преотстъпвам наказанието нито на вълците, нито на червенокожите. Освен това не съм дърводелец, не ме е страх от скелети.

— Господин Хопууд?

Чичо Уилям премести с езика си тютюна за дъвчене на другата буза, изплю се върху папратите. Помълча няколко секунди. Но Джейсън Ривет не се съмняваше в отговора му. И не сгреша.

— А на мен ми е все едно. Както кажете, преподобни. Ако наредите да вървя — ще вървя. Ако наредите да се връщаме — също добре. Аз съм подир вас.

— А аз — пасторът прониза с поглед дърводелеца — съм за това преследването да продължи. Защото така повелява законът и така повелява Светото писание. И това би било достатъчно, дори и да се окажех в малцинство. Но в случая вие сте в малцинство, господин Стаутън.

— Интересно броите, преподобни. И малко преждевременно обявявате резултатите, струва ми се.

— Броя правилно — отговори студено пасторът. — Господата Коруин и Хопууд споделят моето мнение. Значи вода с три на два гласа и това е краят на гласуването. Няма да тръгнем да питаме за мнението му един юноша. Още по-малко пък — индианец. Така че продължаваме по следата.

— Няма следи — изрече с гърления си глас Исмаил Сасамон, изниквайки като дух от гъсталака.

— Какво значи няма? — намръщи се Абирам Торп. — И къде са се дянали? Огледа ли както трябва, Исмаил?

— Няма следи.

— Няма следи — повтори след продължителната тишина Адам Стаутън. — В такъв случай накъде да вървим? Какво ще наредите, преподобни? Конетабле? И ти, Исмаил? Тук не се интересуват от мнението ти на индианец и не се съобразяват с него. Но аз, по дяволите, с удоволствие бих го узнал.

Индианецът го погледна, а лицето му беше като на изсечена от дърво кукла.

— Накъде ще наредиш да вървим? — повтори дърводелецът, дори без да се опитва да скрива насмешката си.

— Нататък, накъдето са секачите. — Лицето на Исмаил все така не изразяваше нищо. — Чуват се секачи. Наблизо има сечище.

Мълчаливо, без дори да чака команди, отрядът се озова върху седлата. Исмаил се понесе напред, останалите подир него — толкова бързо, колкото позволяваше гората. Отпред бяха Абирам Торп, вече приготвящ мускета си, и конетабъл Коруин. Джейсън Ривет беше най-отзад. Вече го бяха научили да си знае мястото.

— Интересно — промърмори яздещият пред него Адам Стаутън, — кой ли шета тук, наред пустошта? Нещо не съм чувал за селища на запад от Уорчестър и плантацията Пенакук.

Уилям Хопууд не отговори, зает с проверката на състоянието на пистолета и рязаната си пушка. Джейсън Ривет знаеше, че чичо му умее да борави с оръжията. Всички знаеха това. Само по тази причина бяха взели чичото в отряда. Уилям Хопууд имаше славата — ако това беше точното определение — на убиец. Всички знаеха, че на младини е ловувал в горите пенобскоти, пекоти и нашуи, че е преследвал сенеки и мохоки, че има колекция от скалпове. Както твърдяха недоброжелателите, предимно женски.

Преподобният Мадокс, разтревожен от скърцането на кремъковия механизъм, се обърна назад. И на него му беше известно ширещото се мнение за чичото. И също беше забелязал как от сънлив и безразличен към всичко ленивец Уилям Хопууд се беше превърнал в хищник с пламнал поглед.

— Стреляйте само по команда, мистър Хопууд — изсъска той. — По команда, не по-рано. Разбрахте ли?

Движеха се нагоре по течението, лавирайки между струпванията от сасафраси и сумакови храсти. Скоро и нетренираният слух на Джейсън долови съпровожданите от ехо удари на няколко брадви. А малко по-късно рязък трясък и съвсем близкото хрущене на чупещи се клони известиха за резултатите от усилията на дървосекачите. След минута отрядът от Уотъртаун излезе на сечището. Заблестяха отсечени дървета и стърготини. Замириса на смола.

Дърварите бяха шестима. Трима сечаха клоните от повалените борове. Двама търкаляха към края на поляната големи дънери, умело управлявайки впряг от два ниски и набити космати коня. Последният, който беше най-близо, събираше клоните и ги подреждаше на купчини.

Когато видяха отряда, дървосекачите застинаха, Джейсън забеляза, че всички имат еднакви светли коси и някак странни лица.

— Не се бойте, хора! — извика Мадокс, като леко разтвори мантията си, за да се видят сребърните ресни, с които беше обшита обърнатата яка на свещеника. — Ние сме добри християни, поддръжници на краля, реда и закона.

Дърварите не изглеждаха изплашени. Наистина, бяха ги сварили неподготвени, но не успяха да ги изплашат. Те несъмнено бяха виждали и мускети, и пушки с къси цеви, и пистолети, но върху широките им, наподобяващи месечини лица, не се появи и сянка на страх. Тези широки лица — Джейсън Ривет вече беше разбрал, че изглеждат странни заради липсата на бради и заради неестествено светлите вежди и ресници — не изразяваха нищо, освен абсолютно безразличие.

— Ние сме християни и стражи на закона — повтори преподобният, докато се надигаше в седлото и оглеждаше сечището. — Идваме от Уотъртаун, окръг Мидълсекс. Преследваме избягал от затвора престъпник, осъден от законния съд на Колонията в Масачузетския залив.

— Този престъпник е жена — добави конетабъл Коруин. — Млада светлокоса жена. Да сте виждали такава?

Дървосекачите го гледаха така, сякаш е прозрачен. Сякаш изобщо не разбираха думите. Сякаш изобщо не ги чуваха. Този, който се намираще най-близо, се извърна и спокойно продължи да събира клоните, сякаш нищо не е станало.

— Какво, не разбирате ли? — избухна Коруин. — Или се правите, че не разбирате?

Единият от дървосекачите, най-високият, прехвърли брадвата си от едната ръка в другата, отвори уста и няколко пъти раздвижи устни, съвсем като риба. После изрече нещо абсолютно неразбираемо.

— Холандци — заяви уверено чичо Уилям. — Това са холандци. Или немци.

— Холандците обикновено знаят френски — отбеляза Мадокс. — Вие нали говорите френски, господин Стаутън?

— Къде ти — промърмори дърводелецът. — Едва-едва. Но добре, ще опитам... Мосю! Бонжур! Ну шерше ун... Една девойка... Значи фам... Ун фам, дето е избягала от призон...^[2]

— Попитайте ги от кое селище са — вметна пасторът.

— Вуле ву? Компри? Парле кел селище? Кел...^[3] О, по дяволите! Не знам как се казва...

— Не би помогнало, дори и да знаеше, Стаутън — прекъсна го конетабъл Коруин. — Те не разбират нито дума. И работата не е във френския. Те просто са идиоти. Идиоти са и това е!

Джейсън Ривет можеше да се закълне, че светлите лица на дървосекачите изсветляха още повече, воднисто сините очи за миг оживяха. Най-високият отново размърда устни, сякаш повтаряше след конетабъла някоя позната дума. После се усмихна, показвайки красивите си бели зъби. Отново издаде няколко неразбираеми звуци. А после се обърна, замахна с брадвата и отсече поредния клон от поваления дънер. Останалите също се върнаха към заниманията си, изглежда, напълно забравяйки за дошлите от Уотъртаун добри християни и стражи на закона.

— Трудно е да не се съглася с вас, конетабле — изрече кисело Мадокс. — Тези хора несъмнено са слабоумни. „Блажени си нисшите духом, защото тяхно е царството небесно.“

— Първите, които срещаме от два дни — поклати глава Стаутън. — И да се окажат идиоти! Тяхно ще бъде царството небесно. За тях щастие, а за нас — каръщина. И сега какво да правим? Кого да питаме?

Дърводелецът гледаше Исмаил. Индианецът безмълвно, с лице почти толкова равнодушно, колкото и на дърварите, посочи водещия до сечището път, набразден от следи от каруци и копита. Абирам Троп

подкара дорестата си кобила. Конетабълът и Мадокс го последваха. Чичото освободи спусъка на мускета си.

— Сигурно наблизко има селище — досети се Джейсън, приближавайки се до коня на дърводелеца. — Как мислите, господин Стаутън?

— А ти как мислиш, момче? Че тези са дошли от Бостън?

— Не ми се подигравайте. Аз само попитах. Нали казаха, че на запад от плантацията Пенакук няма селища.

— Казаха.

— И какво?

— Грешаха.

Джейсън Ривет се приведе към шията на коня, за да премине под един нисък боров клон.

— Господин Стаутън?

— Какво има още?

— Този скелет, дето беше прикован към дървото... А сега тези странни дървосекачи... Не ви ли е страх, че...

— Какво?

— Че това е магия? Нечисти сили?

— Не говори глупости, момче.

Поток препречи пътя им, но пътеката водеше право към брод, така че те с лекота преминаха през пясъчното дъно, без дори да намокрят стремената си. Веднага след брода дърветата оредяваха — скоро излязоха от гората и отъпканата пътека зави и продължи да се точи по периферията ѝ. Излязоха на голяма, зелена ливада, обляна в слънце, миришеца на сено, което беше събрано на няколко купи. Исмаил Сасамон се спря, изкашля се, посочи с ръка. Напълно излишно — гледката вече беше пред погледа на всички.

До една от купите, почти съборена, стоеше строен пъстър жребец, впрегнат в доста олющена зелена двуколка. Никой от отряда не беше успял да каже нито дума или поне да направи жест на учудване, когато от сламата изскочи като изплашен елен светлокос мъж, гол до кръста. Без да губи нито миг, без дори да се огледа, той хукна да бяга, ловко прескачайки магарешките бодили и купчините слама; при това изобщо не му пречеха широките панталони, които той придържаше с ръце. И все пак панталоните постоянно се смъкваха, и

преди беглецът да достигне тъмната стена на гората, на няколко пъти лъсна белият му задник, рязко контрастиращ със загорелия му гръб.

— Дяволите да ме вземат... — започна Адам Стаутън и млъкна, виждайки как от купата се надига втора фигура, този път на жена.

Джейсън Ривет преглътна и отвори уста.

Абирам Торп изсумтя, дърводелецът го подкрепи, чичото се изкикоти. Преподобният Мадокс се обърна в седлото и ги изгледа яростно.

— Като животни — процеди той. — Обзети от похот и потънали в грях като говеда. Няма нищо смешно, господин Хопууд. Какво се кикотите, господин Стаутън? Това е не само наглост и разврат, но и нарушаване на закона. Господин конетабъл Коруин...

— По-добре първо да разузнаем — натърти Абирам Торп, ставайки сериозен. — Да попитаме тази жена за пътя.

— Свещени думи — добави дърводелецът. — Първо трябва да й развържем езика. Така че плашете девойката със закони и наказания, защото ще избяга.

Но жената нямаше вид, че се кани да бяга. Тя се надигна от сеното, обу си дългите чорапи, нахлузи си обувките. Закопча роклята си, прикривайки формите си, които само допреди малко бяха на показ и при вида на които Джейсън Ривет го побиха тръпки и дишането му се учести. На юношата му се стори, че учестено дишат също и чичо му, и дърводелецът Стаутън, и конетабълът. С приближаването на жената дишането им се ускоряваше още повече. А тя се приближаваше, чистейки с пръсти тревичките от разкошните кестеняви коси, стигащи до средата на гърба ѝ.

— Не се бой. — Адам Стаутън се облиза. — Ние сме християни, поддръжници на краля и закона.

— Не се боя ни най-малко — усмихна се жената, смело вдигайки към конниците зелените си очи. Тънката ленена рокля беше плътно прилепнала към гърдите ѝ.

Джейсън Ривет отново преглътна и почувства, че седлото изведнъж е станало неудобно, а панталоните му — тесни.

— Не ме е страх от вас, християни, поддръжници на краля и закона. Ако наистина сте такива, за каквито се представяте.

— Такива сме! — потвърди Хенри Коруин, гордо излъчвайки костеливото си тяло. — А в тези краища ни доведе...

— Това, което ни доведе тук — хрипливо го прекъсна преподобният Мадокс, — е предназначено за по-достойни уши. И разум, способен да го разбере. Прикрий безсрамната си голота, жено.

Мина известно време, преди тъмнокосата жена да разбере, че преподобният има предвид ръцете ѝ, оголени до над лакътя. Тя ги покри с изчистената от сеното рокля, без да отмества поглед от пастора, което явно много ядосваше Мадокс.

— В Колонията в Масачузетския залив — прогърмя пасторът, поглеждайки жената сякаш не от седлото на сивия скопец, а от върха на планината Синай — безсрамното разголване се преследва от закона. Както и развратът. Казвам ти това, за да го запомниш, което аз ще подпомогна, като разговарям с някой от местните власти. А сега ни покажи пътя към селището, което, предполагам, се намира наблизо. Покажи ни пътя към някой, с който можем да поговорим. Човек със съответното положение, длъжност и разбира се, пол! Разбираш ли думите ми, жено?

— Всичките.

— А кой беше този, който избяга? — попита рязко конетабъл Коруин.

— Мъжът ми — поясни спокойно тъмнокосата. — Работи на сечището. Избяга, защото го е страх от чужди хора. Той е... чуждоземец. Швед.

— Както и онези другите на поляната, нали? И те ли са шведи?

— Някои от тях. — Жената се усмихна мило. — Има и холандци, и един норвежец. Както разбирам, сте ги срещнали. И нищо не сте разбрали. Трябва да призная, че не говорят добре нашия език. Освен това, казано направо, са си необразовани...

— Забелязахме. А къде ви е селището?

— Наблизо, на брега на река Мисчиф Крийк. Селището също се казва Мисчиф Крийк. А аз съм Франсис Флауърс.

— Името ти не ни интересува — отсече Мадокс. — Води ни в селището, жено. Казах ти, че спешно ни е нужен по-сериозен човек. Притежаващ разум.

— Разбира се, разбира се. — Жената не се усмихна, но Джейсън можеше да заложи главата си, че в зелените ѝ очи проблеснаха весели искрици. — Както заповядате, поддръжници на краля и закона. Аз, с

ваше позволение, ще потегля най-отпред, за да предупредя за посещението ви подходящите компетентни личности.

Мадокс не благоволи да отговори. Той подкара коня с пета и го насочи към ясно видимата, завиваща зад гората пътека. Индианецът потегли заедно с него. Жената — Франсис Флауърс — скочи в двуколката, изсвири пронизително и изпляска с поводите. Пъстрият жребец веднага потегли в тръс, а двуколката заподскача след него като петниста жаба.

— Енергично язди девойката... — промърмори Абирам Торп...

— И в сеното сигурно си я бива — добави Адам Стаутън.

Чичо Уилям се изкикоти.

Тръгнаха покрай рекичката, която веднага след края на гората се разля нашироко. Веднага след разлива, зад нивите с царевица и жито, сред кленовете, брястовете и брезите се белнаха дървените плочки на покривите.

— Как го каза тя? — подхвърли конетабълът Коруин. — Мисчиф Крийк? Никога не съм го чувал. Реката несъмнено е приток на Суифт Ривър, но нито веднъж не съм чувал за селища на запад от плантацията Пенакук и Елуис Марш. Наистина, по-рано имаше, но всички изгоряха през седемдесет и пета, по време на Войните на крал Филип.

— Вече осемнайсет години оттогава — отбеляза Абирам Торп. — Строят хората. Търсят нови земи. Понякога надалеч...

— Надалеч — потвърди с горчивина пасторът. — Понякога твърде далеч. Особено ако имат повод за това.

— Какво намеквате, преподобни?

Мадокс не отговори.

Видяха как носещата се по кавалерийски двуколка намали скорост, после спря. Франсис Флауърс се наведе и размени няколко думи с някого — царевицата им пречеше да видят с кого. После жената изсвири и се понесе в тръс към селището.

Те бързо достигнаха до събеседницата ѝ, която се оказа момиче на около дванайсет години с кошница с царевични кочани. При вида им тя се спря, вдигна глава. Очите ѝ бяха зелени като на Франсис Флауърс, и косите ѝ имаха същия цвят. Дългите ѝ къдрици се подаваха изпод периферията на сламената шапка.

— Какви ги говори тази Франсис — каза тя смело, местейки поглед от конник на конник. — Какво магаре? Тук има само коне. Не

виждам никакво магаре. А ти индианец ли си?

Исмаил Сасамон леко кимна. Мадокс подкара коня си. Адам Стаутън леко позабави своя и започна да се движи крачка в крачка с момичето. Хенри Коруин направи същото. Както и Джейсън Ривет.

— Искате ли да ви взема на седлото, госпожице — предложи дърводелецът.

Момичето вдигна глава и раздвижи ноздри.

— Не. Много благодаря. И не съм никаква госпожица, а Верити Кларк.

— Ха! А аз си мислех, че Франсис Флауърс ти е майка. Приличаш на нея.

— Франсис ми е братовчедка, не ми е никаква майка. Тя няма деца. Но се старее както може. Във всеки удобен момент. Дори когато мъжът ѝ, Арне Ленарт е на сечището, тя се качва на двуколката и отива при него. И правят бебе.

Дърводелецът се изкашля и замълча, вторачен в гривата на коня. Конетабълът внимателно се вглеждаше в девойката.

— Значи този швед се казва Ленарт — намръщи се той. — А братовчедка ти се казва Флауърс. Що за семейство е това?

— А?

— Братовчедка ти не носи фамилията на мъжа си.

— А защо трябва да я носи?

Коруин замълча. Но само за малко:

— А баща ти? Каква е фамилията му?

— Татко умря.

При реката, на обсипана с пера поляна, пасяха гъски. Оттатък ливадата, в сянката на кленовете, се виждаше гробище, заобиколено от ниска каменна ограда. Гробовете бяха много. Това веднага се набиваше на очи.

В самия край на селището, зад зелените огради, се строеше голяма сграда. Там се трудеха няколко души, до конниците достигаха удари на чук. Почти изпод копитата на сивушкото на пастор Мадокс изскочи червеникава котка и се понесе бързо към оградата.

— А вярно ли е, че в градовете има машини? — обади се изведнъж Верити Кларк.

— Какви машини?

— Които сами правят разни неща. И които имат колела.

— Карети? Вършачки? Водни чукове?

— Точно. И разни грамади, които се движат по релси.

— Да.

— О! Това е прекрасно!

— А как се чувства Джанет Харгрейвс? — Преподобният Мадокс се обърна в седлото и измери момичето с ястребов поглед.

— Кой?

— Джанет Харгрейвс. Онази чужда жена, която дойде при вас... наскоро. Тази с болния крак. Здрава ли е? Още ли я боли кракът?

Момичето го гледаше с широко отворена уста и още по-широко отворени очи. „Или е страшно хитра — помисли си Джейсън Ривет, — или наистина нищо не знае и нищо не е видяла, и хитростта на преподобния не доведе до нищо.“

Мадокс ядно стигна до същия извод, защото подкара коня си и престана да обръща внимание на момичето. Верити Кларк въздъхна шумно. Вървеше до коня на Джейсън, като подскачаше, и подпяваше.

Вече бяха съвсем близо до селището, толкова близо до строящия се дом, че към ударите от чукове се присъедини хрипливото пеене на трионите, а вятърът донесе острата миризма на прясно срязано борово дърво. Виждаха се дърводелците, бяха шестима. Адам Стаутън изгледа постройката с окоето на специалист.

— Добра работа — оцени кратко. — Добре се справят.

— Личи си.

Когато видяха отряда, дърводелците прекъснаха работата си, а Джейсън Ривет въздъхна от смайване. Ако това не противоречеше на здравия разум, би могъл да се закълне, че пред него са неотдавна срещнатите дървосекачи от сечището, по някакво чудо прехвърлени тук. Със същите светли коси, със същите странни лица без бради и със светли вежди и ресници. Със същите безразлични, празни очи, в които не се забелязваше никаква реакция.

— Здравейте. Идваме от Уотъртаун. Ние сме поддръжници на краля и закона...

Мадокс млъкна. Беше разбрал, както и останалите, че разговорите с дърводелците са безсмислени.

— С тях не може да се говори — със звънък глас потвърди очевидното Верити Кларк. — Не се бой от тях, Ейдриън ван Рийсъл. Няма да ти сторят зло. Продължавай работата.

— Tot Uw dienst, juffrouw^[4].

Конниците преминаха между сградите и веднага забелязаха онези, които ги чакаха на верандата на една от къщите.

Едната от жените беше вече познатата им Франсис Флауърс. Не можеше да не се забележи, че втората, малко по-стара, приличаше на малката Верити, така че тя несъмнено беше майката на момичето. Третата жена беше висока и слаба, костите прозираха под восъчната кожа на лицето ѝ, а изпод шапката ѝ се подаваха прошарени къдрици. Четвъртата жена, невероятно красива, имаше черни коси, лъщящи като крило на врана, и кървавочервени устни. Скромната салтамарка, обикновената памучна пола и бялата престилка ѝ стояха добре и изглеждаха по-привлекателно, отколкото коприната и елмазите на жената на губернатора на Колонията. Но най-странна беше петата.

Петата жена, седнала в люлеещо се кресло с висока резбована облегалка, беше пълна и вече в доста напреднала възраст. Носеше черна шапка с тока и къса пелерина. Очите ѝ бяха сиво-зелени, толкова светли, че изглеждаха сякаш нямат шарки, а само тъмните петна на зениците. Джейсън Ривет забеляза, че в очите ѝ има нещо, което те кара да забиеш поглед в пода и да си признаеш, че ти си изял конфитюра. Пълната жена излъчваше авторитет. Но Джейсън Ривет не знаеше тази дума.

— Срецнах ги на полето, бабо — разнесе се в тишината пискливото гласче на Верити Кларк. — Това са поддръжници на краля и още нещо си там.

— Вече знаем това — каза Франсис Флауърс, усмихвайки се ехидно. — Вие, господа, изявихте желание да говорите с някой, който има подходящото положение, разум и пол. Те са пред вас.

— Добре дошли, господа — каза пълната жена със светлите очи. Ако Джейсън беше чул този глас зад гърба си, щеше да реши, че говори млада девойка. — Добре дошли в Мисчиф Крийк. Аз съм Дороти Сътън.

— Що за детинщини? — измърмори на висок глас пастор Мадокс. — Що за шеги? Къде е мъжът ти, жено?

— Не може да не сте видели гробището зад оградата. Той лежи там, Господ да се смили над душата му.

— Искам да говоря с мъж!

— Вие вече разговаряхте. — Ехидната и нагла усмивка не слизаше от устните на Франсис Флауърс. — С дървосекачите. И с дърводелците, строящи хамбара. Не ви ли стига?

— Няма ли други?

— А, има, има — обади се чернокосата красавица. — Например този.

Между къщите се появи мъж с панталони с навити крачоли, бутащ количка, пълна с тор. Когато минаваше покрай тях, той ги дари с глуповата усмивка и ускори ход с поизплашен поглед. Констабъл Коруин тихо изруга, дърводелецът Стаутън изсумтя, а чичо Уилям се изплю. Преподобният Мадокс изскърца със зъби.

— Значи тук няма... — изхриптя той и се изкашля. — Тук няма... други мъже? Вашите бащи? Братя? Нито една от вас няма мъж?

— Няма — потвърди Дороти Сътън. — Така реши съдбата, не беше особено благосклонна към нас напоследък. Така че само аз мога да ви посрещна в Мисчиф Крийк, пришълци от далечни краища. Аз, а заедно с мен и госпожите Фейт Кларк, Анабел Прентис и Джемайма Тиндал.

Светлите ѝ очи явно въздействаха на пастора, защото когато той заговори, сдържаната злоба изчезна от гласа му. Поне така изглеждаше.

— Е — сви той рамене, — изглежда, такова изпитание ни е изпратил Господ. Сигурно не ви е лесно без мъже?

— Има такива моменти.

— Чуйте тогава. Аз съм Джон Мадокс, пастор от Уотъртаун в окръг Мидълсекс. Това е господин Хенри Коруин, конетабъл на същия окръг. И останалите господа са в служба на закона. Преследваме избягала от затвора престъпница на име Джанет Харгрейвс. Какво можете да ни кажете по този въпрос?

— Нищо.

— Напомням ви: всеки поданик на краля е длъжен да се подчинява и да помага на закона. А който укрива престъпник или му помага, се наказва наравно с него.

— Знам това. Мога ли да попитам в какво се е провинила споменатата Джанет Харгрейвс?

— В магьосничество.

— Моля?

— Джанет Харгрейвс — в гласа на преподобния отново проличаха злоба и нетърпение — е вещица. Тя се занимава с черна магия и е осъдена със законно решение на съда.

— И вие преследвате тази Джанет Харгрейвс от самия Уотъртаун? Почти от Бостън? За магьосничество?

— Именно. Отговаряй на въпросите ми, жено.

Дороти Сътън го гледа дълго време.

— Нищо не знам за никаква Джанет Харгрейвс — изрече тя най-накрая. — Както и за други личности, преследвани за черна магия. Не мога да ви помогна. Тоест не мога да ви помогна по друг начин, освен с гостоприемство. И угощение, ако не се погнусите от скромната храна. И нощувка, ако не сте свикнали прекалено с изискания комфорт, който аз не мога да ви предложа.

Адам Стаутън, конетабълът и Абирам Торп с охота слязоха от конете, чичо Уилям последва примера им. Преподобният Мадокс остана на седлото, продължавайки да пронизва жената с поглед.

— Ние сме добри пуритани — каза той най-накрая, сочейки с очи и пръст Франсис Флауърс. — Придържаме се към законите на Колонията. А тази тук я хванахме безсрамно да развратничи. Посред бял ден. Няма значение, че е с мъжа ѝ. Защото апостол Павел в посланието си до солуняните казва: „Понеже това е Божията воля — вашето освещение: да се въздържате от блудство.“

— Обаче — лицето на Дороти Сътън дори не трепна — същият този Павел казва в посланието си до коринтяните: „Не се отклонявайте един от друг.“ А в книгата „Притчи Соломонови“ пише: „И весели се с жената на младостта ти. Тя да ти бъде като любезна кошута и мила сърна; нейните гърди да те задоволяват по всяко време; и възхищавай се винаги на нейната любов.“

— Млъкни, жено! — изръмжа Мадокс, а лицето му стана вълче. — Истина ти казвам, няма нищо по-лошо от изкривяване на думите Божии, прочетени от неразумни същества. Мирише ми на ерес, на безбожните идеи на антиномианите. Особено на Ана Хътчинсън. Не ти ли е познато това име, Ана Хътчинсън? А? Защото ми изглеждаш такава като нея, на която повече ѝ отива да е мъж, отколкото жена, повече проповядваща, отколкото слушаща. Трябва да си знаеш мястото!

— Абсолютно съм съгласна с вас, преподобни.

Мадокс изчака известно време, за да не изглежда, че се е предал лесно, след което слезе от сивушкото.

— Приемаме поканата ти, жено.

— Ще отведем конете ви в конюшната и ще се погрижим за тях.

— Индианецът ще се погрижи за това. Вземи конете, Исмаил.

— Исмаил — повтори сериозно Дороти Сътън. — Колко вярно! Исмаил, синът на Агар! Защото е казано: „Той ще бъде между човеците като див осел; ще дига ръката си против всекиго, и всеки ще дига ръката си против него; и той ще живее независим от всичките си братя.“

— Исмаил Сасамон е покръстен дивак — изрече сухо Мадокс. — И опитомен. Макар че, честно казано, от езичник, както и от див звяр, не може да се изкорени дивачеството. Исмаил от малък всяка сутрин и вечер слуша вкъщи моите молитви, словото на Светото писание и псалмите, същото прави и родителката му. Не трябва да се боите от него.

— Изобщо не се боим. Каня ви вътре по християнски обичай. Гост в дома — Бог в дома.

— Благословено да е името Му. Сега ще влезем. Само да си изтупаме дрехите и да наредим вързопите си.

Когато жените се скриха в къщата, пасторът се обърна към останалите членове на отряда. Лицето му, както забеляза Джейсън, все още беше смръщено, зло, но сега повече наподобяваше лисича муцуна, отколкото вълча. Конетабълът Коруин също забеляза това.

— Вие подозирате...

— Подозирам — отсече полугласно Мадокс. — Тези чуждоземни простаци ми приличат на бегълци. Когато се приберем, трябва да съобщим в Хартфорд и Провидънс, че дори и да пратим вест до Олбани. Що се отнася до жените, намирисва ми на сектантство или вероотстъпничество. Безбожните антиномиански идеи на бостънските секти, всички тези Хътчинсовци и Дайъровци. Или, което е по-вероятно, те са квакерски отцепнички, защото такива по принцип се заселват на безлюдни места. И за това също губернаторът трябва да бъде уведомен след завръщането ни. В момента обаче важното е друго — вещицата Харгрейвс. Не изключвам възможността да лъжат и да я крият тук. Така че трябва да действваме по-хитро. Трябва ни план. Чуйте, ще влезем, все едно се възползваме от поканата, но нека от

време на време някой да излиза и да оглежда добре — по къщите и плевниците, да гледа в прозорците, да не би отнякъде да надникне вещицата. А ти, Исмаил, остави конете в конюшната. И се разходи из селището, търси следи, водещи от къщите към гората, към сеновалите и към други укрития. Ако някой види преследвачи и иска да се скрие, обикновено бяга от селото в гората.

— Трябвало е да станете конетабъл, а не пастор — изрече с възхищение Хенри Коруин.

— А ако някоя от тези жени — продължи Мадокс, без да коментира — излезе от къщата, докато ние сме там, то нека някой от нас веднага да я последва и да провери...

— Тогава тя веднага ще се сети — промърмори Абирам Торп.

— Това е целта, да се сети и да се изплаши. Нали народът казва, че гузен негонен бяга, току-виж вещицата се уплаши, а като тръгне да бяга, Исмаил ще я хване.

— Наистина — повтори Коруин, — губите си времето като свещеник.

— Исмаил — в конюшната. Господин Стаутън, вие с момчето първо пообиколете из селото, разгледайте. Но не твърде дълго, за да не ви заподозрат. Веднага се връщайте.

— Ще се върнем по-бързо и от веднага — промърмори под нос дърводелецът. — От къщата така мирише на гозби, че коремът ми къркори. А пък мен ме пращат да шпионирам. Да вървим, момче.

По средата на отгъпаната улица играеха три дечица — момиченца. Две се опитваха да завържат на кучето шапка с лентичка. Третата, Верити Кларк, буташе с пръчка някаква странна, състояща се от много колела играчка. Когато ги видя, им помахаша с ръка. Адам Стаутън също помахаша, усмихвайки се накриво и измъчено.

— Чумата да го тръшне този Джон Мадокс — промърмори той. — Как си го представя това шпиониране? Да надничаме в спалните и скриновете на жените? А може би под леглата и в нощните гърнета?

— Преподобният каза — преглътна Джейсън — да гледаме в прозорците. Ето там, където са зелените капаци на прозорците, се помръдна завесата... Видях...

— Наблюдават ни.

Факт, наблюдаваха ги, и не само скришом, иззад завесите, но и напълно явно, демонстративно. Две девойки, нито една от които не би

могла да е по-голяма от Джейсън, ги зяпаха иззад оградата и дори не си и помисляха да се крият зад близките слезови храсти. Едната беше чернокоса, а другата — светлокоса. И двете бяха много привлекателни. Джейсън почувства, че се изчервява, и се извърна. От другата страна на улицата, на украсена с връзки билки веранда, седеше на пейка млада, но доста пълничка жена, която пушеше лула. Тя също им помахаша с ръка, като при това весело се усмихваше. Този път дърводелецът не отговори на поздрава.

— Странни жени се срещат в тези горски селища — рече той.

— Господин Стаутън?

— Какво?

— Пасторът каза, че са анто... мянки...

— Антиномианки. Като Ана Хътчинсън. И Мери Дайър, която я обесиха в Бостън през шейсета година. И двете твърдяха, че изобщо не е задължително да се изпълняват заветите и заповедите на Господ. Имаха много привърженици, защото, както сам разбираш, има доста хора, на които им е мила такава свобода, в която всеки може да прави каквото си иска.

— Преподобният каза също — Джейсън погледна през рамо към веселата жена с лулата, — че това може да са квакери. Отцепници. А ако... Господин Стаутън, а ако...

— Ако какво?

— Ако това са вещици? Само вещици? Селище на вещици?

— Не ставай глупав, момче.

— Мъжете са като омагьосани... А и скелетът в гората... Господин Стаутън? Нали в Сейлъм...

— Не ставай глупав, казах. Хайде, да се връщаме. Толкова вкусно мирише, че не мога да издържам повече.

Двете млади девойки иззад оградата в двора със слезовите храсти, чернокосата и русокосата, ги съпроводиха с погледи. А очите им бяха блестящи, огнени, натрапливи. Нагли. Джейсън Ривет се извърна. Но чувстваше как от погледите им косата на тила му настръхва.

Ароматната храна се оказа царевица с фасул, поднесена в големи чинии, придружени с огромни хлебчета с тъмнокафяви хрупкави

корички и халби с кленов сок. Джейсън и дърводелецът ядяха бързо и ненаситно. Конетабълът Коруин и Абирам Торп се възползваха от случая и за да правят компания, си взеха по още една порция. Чичо Уилям пъхна в устата си голяма щипка тютюн за дъвчене. Преподобният Мадокс бърбореше баналности.

Младите жени, които бяха поднесли ястията, изчезнаха някъде. Заедно с тях се изгуби и Фейт Кларк, майката на малката Верити. И Франсис Флауърс. Джейсън прогони руменината върху бузите си и треперенето в слабините при мисълта, че Франсис се е върнала на ливадата, в купите сено. Прогони настойчивата и дори подробна картина на това какво прави тя там със своя швед.

В къщата останаха само светлокосата Дороти Сътън и другите две жени: пълната Джемейма Тиндал и красивата Анабел Прентис. Когато Джейсън и дърводелецът влязоха, преподобният Мадокс точно хокаше красивата. Джейсън слушаше несъсредоточено. Той беше погълнат от яденето, освен това вече беше слушал пастора по-рано, а именно в Пенакук и Елуис Марш, където Мадокс отговори с подобна реч на изразеното от хората удивление.

— Не те разбирам, жено, наистина не те разбирам! Ако ставаше въпрос за убиец, разбойник, конекрадец или грабител, никой нямаше да се учуди от последствията. Ако тук, в селището, някой ви ограби, опозори, изнасили някое от вашите момичета, вие сами бихте пришпорвали преследвачите, за да намерят престъпника дори накрай света и да го накажат. А когато ние преследваме вещица, вие се учудвате, въртите глави, кривите си носове, мислите, че не виждам. Магьосничеството е също такова престъпление като убийството, кражбата и изнасилването и дори по-лошо. Отците Пилигрими са решили, че Колонията в Масачузетския залив ще се управлява в съответствие с Божиите закони, а в книгата „Изход“ се казва: „Магесница“...

— „Магесница жена да не оставиш жива“ — довърши студено Дороти Сътън, като отпусна на коленете си бродерията, която шиеше. — Знаем, преподобни, чели сме. А ако понякога нещо ни учудва, то прощавайте, но такава е суетната ни и несъвършена женска природа. Не ни хокайте, а продължете разказа си. Ще се радваме да чуем какво се е случило в Сейлъм. И дотук, в Мисчиф Крийк, достигнаха някои

слухове, но досега никога не сме имали възможността да слушаме толкова мъдри и благочестиви хора.

Мадокс изпръхтя и се изпъчи върху пейката. Той не разбираше дали светлокосата се надсмива над него или проявява уважение. Най-накрая се спря на втората възможност.

— В Сейлъм, в окръг Есекс — възобнови той разказа си, — престъпни хора и вещици се договорили със Сатаната. Ако не била бдителността на просветените, праведни и богобоязливи хора, то злото като проказа би им изяло сърцата и църквата би рухнала... Щеше да се спусне нощ над света. А всичко започнало с черна негърка, носеща езическото име Титуба. Истината, беше казал някой, не помня кой, но беше от Нови Йорк, че заради тези езичници-негри злото все ни среща и ще продължава да ни среща. Лошо е, че са дошли тук от Африка.

— Наистина. — Дороти Сътън вдяна конеца в иглата. — Не мога да не призная, че сте прав по този пункт, преподобни. И този просветен мъж от Нови Йорк. Наистина е ковачница за мъдреци този Нови Йорк.

— Така е, така е — кимна Джемайма Тиндал. — Аз също съм чувала как един човек, не помня кой и откъде беше, каза, че е много лошо, че сме поканили тези африканци и сме им позволили да дойдат тук.

Конетабъл Коруин гръмко се изкашля. Чичо Уилям беше събрал слюнка в устата си, но не я изплю, възпрян от чистотата и аромата на белия под. Мадокс мълча известно време, гледайки сурово слабата жена.

— Надушвам нещо квакерско в теб, жено — изрече той най-накрая, изговаряйки думите бавно и натъртено. — Търговията с роби, независимо какво дрънкат квакерите, е и човешко, и Божие право. В Светото писание се казва: „А колкото за робите и робините, които ще имаш, от народите, които са около вас, от тях да взимаш роби и робини.“^[5] Ереста, че това е зъл и греховен обичай, е измислена от квакерите, и те ще бъдат осъдени за това. Но аз говоря за негрите и твърдя, че ние не желаем да виждаме негри тук. В Англия има достатъчно заблудени хора, влезли в конфликт със закона, които са длъжни да си платят за това. Не трябва да ги затварят в тъмници и да ги карат на безлюдни острови, както съм чул, че правят, а трябва да ги докарват точно тук, в Колониите, при нас и във Вирджиния, и те да се

трудят за всеобщото благо и за умножаване на материалното имущество.

— Ааа — поклати глава Джемайма Тиндал. Това е друго нещо.

— Друго е. — Мадокс продължаваше да говори, сякаш чете проповед. Друго е, жено.

— За черните искат много пари. — Чичо Уилям сочно измляска със слюнка, но отново не се изплю. — А птичките от Нюгейт биха били безплатни...

— Християнинът си е християнин — добави конетабълът Коруин. — До негрите дяволът винаги ще се добере, защото те са родени в африканското езичество. Който се е родил и израснал сред дяволско идолопоклонничество и магия, от него не е толкова лесно да се изгони дяволът, дори със светена вода. Например Титуба от Сейлъм.

— Именно — напомни Дороти Сътън, като в същия момент убоде пръста си с иглата. — Не се придържаме към темата. Да се върнем в окръг Есекс, преподобни. В Сейлъм.

— Имало е магия и преди Сейлъм — обади се мълчалият до момента Абирам Торп. — Вече минаха десет години, откакто хванаха една вещица... В самия Бостън.

— Вещицата Гловър. — Дърводелецът Стаутън налапа лъжица фасул, давайки с кимане знак, че слуша. — Обесиха я. Занимаваше се с магии, беше омаяла един бостънски зидар...

— Джон Гудуин. — Оказа се, че най-много подробности знаеше самият преподобен Мадокс. — Вещицата Гловър изтезавала с магии зидаря Джон Гудуин, жена му и детето с помощта на парцалени кукли, набити с магическа материя, предимно — козя козина.

— Ах! — твърде театрално се зае да чупи ръце Анабел Прентис. — Виж ти! Козя козина! Ужасно!

— Тази Гловър — извика конетабълът, — както се изясни на следствието, е била ирландка и папистка! Дяволът винаги поддържа папистите. Където има папист, там търси и дявола. Това важи особено много за продажните прелати! Всичкото зло е от папистите!

— Разбира се — каза сериозно Дороти Сътън.

— Само за необитаем остров са! — изсумтя Джемайма Тиндал, но млъкна, когато видя погледа на пастора.

Дороти Сътън огледа иглата и въздъхна:

— Продължавайте, преподобни, продължавайте. Слушаме внимателно.

— Сатаната не спи. — Мадокс отново се превърна в проповедник. — Не престава да въвежда в изкушение. Който е слаб духом и по вяра, тщеславен или плах, като нищо може да се озове в дяволските му нокти. Забележете, това важи особено много за жените.

Джемайма Тиндал и Анабел Прентис наведоха глави и като по команда се прекръстиха. Пасторът с кимане и сумтене изрази одобрението си.

— Дяволът — продължи той, — който несъмнено дошъл в окръг Есекс заедно с негърката Титуба, намерил в Сейлъм благодатна почва за своето противно семе. И веднага се проявил. През февруари миналата, тоест 1692 година, започнал същински ужас. Няколко млади девойки, сред тях Елизабет, дъщерята на преподобния Парис, а заедно с нея и Абигейл Уилямс, Ана Патман, Сара Вибър, Сюзан Шелдън и Мери Уолкот започнали да проявяват признаци на магьосническа агресия и мания. Говорели безсмислени неща, а лицата и телата им се изкривявали в ужасяващи конвулсии...

— Господи Боже! — Този път Джемайма Тиндал се зае да чупи ръце — не по-малко театрално, отколкото Анабел Прентис преди това. Конетабълът Коруин не престава да гледа злобно и двете жени.

— Против конвулсиите не помогнали нито клизми, нито кръвопускане — продължи Мадокс, без да забелязва нищо и, изглежда, вече близо до транс. — Но девойките признали кой ги омагьосва и ги изтезва. Арестували и разпитали черната Титуба, и тя си признала, че е в договор с дявола и назовала съучастничките си. На първо място — Сара Гуд.

— Сара Гуд! — този път чичо Уилям не се сдържа и сочно се изплю на пода. Веднага леко се Изчерви и размаза плюнката с обувка. — Сара Гуд — започна да се оправдава той, кашляйки. — Дяволско семе. Най-лошата от тях, от всички вещици. В дома си държала дяволски творения. Куче, някаква жълта птица, още някакви космати създания и котарак на име Тейлрингс. И това всъщност не бил котарак, а истинско чудовище с големина на тигър, людоед с железни нокти. Ужасяващо.

— Летяла с метла — добави сърдито Абирам Торп. — Ходела на шабати. Заедно с онази... Е... Акушерката от Андовър... Как се

казваше...

— Марта Кариър — напомни навъсен конетабълът. — А другата се казвала Нърс. Ребека Нърс.

— Отклонявате се от темата — обади се меко Дороти Сътън. — Постоянно се объркваме от отклоненията. Да се върнем към Сара Гуд. Как е било с нея? В какво се била провинила? Освен това, разбира се, че е имала косматото куче, котка и канарче?

— Сара Гуд — изрече сухо Мадокс — се заинатила, явно с дяволска помощ, и по никакъв начин не искала да си признава и да издава съучастничките си. За щастие една от вече посочените девойки, невинната Ана Патман, посочила кой я е принуждавал да върши дяволски деяния и кой, както самата тя видяла, летял на дяволските шабати, на които по отвратителен начин се надсмивали над Тайнствата. Младата Ана Патман...

— ... Обвинила когото могла. — Дороти Сътън вдигна пръсти, огледа бродерията. — Особено онези, на които имала зъб.

— Тя обвинила виновните. — Мадокс отново я изгледа студено. — Виновните, жено! Онези от окръг Есекс, които били встъпили в договор с дявола и с магьосническата си дейност са измъчвали и преследвали хората, и са планирали събаряне на християнския ред и възцаряване на Сатаната по целия свят. Съдът изучил делото и разгледал доказателствата, а те били неопровержими. Виновните били застигнати от сурово, но справедливо и заслужено наказание. Джордж Бъроуз, Бриджит Бишоп, споменатата вече Сара Гуд, Ребека Нърс, Джон Проктър и жена му Елизабет, Джон Уилърд, Марта Кариър и двете ѝ деца, Джайлс Кори и жена му Марта... всички увиснали на бесилки на Гелоуз Хил.

Той млъкна. В тишината се чуваха ударите на чуковете от строящия се хамбар. После закукурига петел. Джемайма Тиндал се забавляваше като навиваше лентичка на пръста си. Красивата Анабел Прентис, праметнала крак върху крак, съблазнително поклащаше своето обуто с лек сандал стъпало. Както забеляза Джейсън Ривет, на дърводелеца Стаутън едва не му изтекоха очите, докато се взираше в изящната костница върху оголения прасец.

— Общо — прекъсна тишината Дороти Сътън — дванайсет обесени, двама умрели в затвора. И Джайлс Кори, който не бил обесен, а изтезаван до смърт и доубит с камъни. И тук, до пущинака, също

достигат новини. Но там, в Сейлъм, не са се постарали както трябва. В Стария свят само Бамбергският епископ е изгорил на кладата шестстотин жени. Между другото, преподобни, защо в Сейлъм сте ги бесили, а не сте ги горили? Нали в Библията се повелява да се изгарят, като се казва: „Който не пребъде в Мене, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсхва; събират ги и ги хвърлят в огъня и те изгарят.“^[6] А на друго място се казва: „И тъй както събират плевелите и ги изгарят в огън, така ще бъде и при свършека на века.“^[7] „И ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби.“^[8]

— Млъкни, жено! — извика пасторът. — Наистина, ползваме се от гостоприемството ти, но е трудно да се издържи, когато този, който е съд на греха, подхвърля Божие слово. А ти знаеш ли какво е грях? Грях, и то смъртен, е съмнението. И снизхождението. Защото в Светото писание, което цитираш като папагал, е казано още: „Нивата е светът; доброто семе, това са чадата на царството; плевелите са чадата на лукавия; неприятелят, който ги пося, е дяволът; жетвата е свършекът на века, а жътварите са ангели.“^[9] Но тук, на земята, ние, свещениците и съдиите, трябва да поемем бремето върху собствените си гърбове, ние трябва да изкореняваме злото и да прогонваме дявола, защото ако се поколебаем, ще рухне редът и ще настане хаос!

Дороти, а след нея и останалите жени, се хванаха за главите, показвайки с това, че думите на преподобния са ги ужасили. Коруин изсумтя, но Мадокс не му обърна внимание.

— Води се война! — крещеше той, почервенявайки. — Вечна война! Война с дявола, но също и със земния враг! Ние сме обкръжени от врагове! На север са французите, на юг — папистите испанци, вечните врагове на истинската вяра! Как да им се противопоставим, ако рухне редът? Не можем! Затова онези, които подриват реда, като вещиците, са предатели, вървящи ръка за ръка с врага. А за предателите има само едно наказание — смърт. Това иска законът, това иска Бог! А който помага на предателите и вещиците, самият той е престъпник и заслужава смърт! По човешка присъда, а ако я избегне — по Божия! Бог ще накаже снизходителните към вещиците, както е наказал и Ахаб! Но ние няма да проявим снизхождение! Ще хванем отвратителната престъпница! И ще се изпълнят думите на Светото писание, че „кучетата ще изядат Йезавел при рова на Езраел“^[10]!

Навън залая куче с голям усет към драматизма. После отново настъпи дълга тишина.

— Моля за извинение, господа. — Анабел Прентис се изправи и с малко сладострастен жест изпъна дрехата си. — Задълженията ме зоват.

Веднага щом излезе, Мадокс даде доста явен знак на Абирам Торп. Но той още не беше оставил халбата си, когато се изправи Адам Стаутън. Пасторът сви рамене, съгласявайки се. Абирам Торп въздъхна с облекчение и придърпа към себе си чинията с царевичата.

— Аз също... — помоли Джейсън Ривет, опитвайки се да заглуши къркоренето в корема си. — Аз също трябва...

Дороти Сътън майчински се усмихна.

— Когато излезеш от къщата — вляво, момче. Няма как да се объркаш.

След малко Джейсън Ривет вече седеше върху дебелата дъска с дупка по средата и мъжествено се бореше с реакцията на организма си срещу първия от два дни насам обилен обяд, гонеше мухите и наблюдаваше света през изрязаното във вратата сърчице. „Това е някакво много странно селище — мислеше си той. — Дори клозет си имат. Дърводелецът Стаутън напразно ми се присмиваше. Интересно, къде ли последва той чернокосата Анабел Прентис? И къде ли се намира сега и какво прави Исмаил Сасамон? Дали е открил нещо?“.

Първите следи, на които се натъкна Исмаил Сасамон, водеха от оградите към реката. Индианецът чуваше разнасящия се шум от плискане на вода. Но нито една от перачките не можеше да е преследваната Харгрейвс. Харгрейвс куцаше с единия си крак, Исмаил вече се беше нагледал на следите ѝ, можеше да ги разпознае дори нощем.

Той свърна зад дървен хамбар и излезе при ограда със слънчогледи от двете ѝ страни. Надуши дим, който силно подразни гърлото му. Бързо установи, че източникът му е пчелин. Две жени с шлемове с мрежи, едната, ако се съди по ръста, по-скоро девойка, събираха мед, заобиколени от жужащи над кошерите пчели. Исмаил

добре огледа жените. По необходимост, за да е сигурен. Високата фигура приличаше на преследваната Харгрейвс. Но индианецът скоро се увери, че не е тя. Движеше се по различен начин.

Той продължи нататък. След поредната ограда, при отворените врати на барака за дърва, се сблъска с Фейт Кларк, майката на малката Верити.

Той се поклони ниско и понечи да премине покрай жената, без да вдига поглед към нея. Когато обаче се озова до нея, тя го хвана за ръкава. Той опита да се изтръгне, но тя не го пусна. Индианецът се огледа, изплашен не на шега.

— Не се бой — каза Фейт.

„Лесно ти е да го кажеш“ — помисли си Исмаил, когато две години по-рано бяха пребили безмилостно, до кръв, за много по-невинен контакт с бяла жена.

— Никой не ни вижда и няма да ни види. — Жената сякаш четеше мислите му. — Исках да ти задам само няколко въпроса, библейски Исмаил Сасамон. Първо: даваш ли си сметка, че изобщо не се казваш Исмаил Сасамон? Явно не — отговори си сама тя, след като той не само не отговори, но и нито един мускул не трепна върху тъмното му, силно изсечено лице. — А знаеш ли от кое племе си? Отговори?

— От пасамакодите.

Насред бараката, заобиколен от цепеници и стружки, имаше голям пън за цепене на дърва. Фейт Кларк се наведе и остави върху него няколко предмета. Исмаил Сасамон потрепна. Вътрешно. Но външно не показа ни най-малко изненадата си.

Гердан с бели и виолетови раковини. Три свързани едно с друго орлови пера. И покомокон — ръбеста тояга от твърдо дърво.

— Наистина интересна и в същото време тягостна игра на съдбата — продължи жената, наблюдавайки го внимателно — е, че именно ти прислужваш като ловджийско куче на потомъка на проповедник баптист и проститутка от Ййст Енд, извадени от затвора в Нюгейт, натоварени насила на кораб и изпратени в Новия свят. Защото не си пасамакод и името ти не е Исмаил.

И този път индианецът не реагира по никакъв начин.

— Не си пасамакод и името ти не е Исмаил — повтори напевно Фейт Кларк. — Ти си от рода на Лосовете от племето на уампаноагите,

и се казваш Покумтук, син на Уахунса, който е бил син на Нинигрет. Тази, която смяташ за своя майка, е скрила истинското ти име и произход, за да не узнае никой, че си дете на Меномини, сестрата на Метакомета, великия сахем на уампаноагите. Да, този същият, когото дженгизите^[11] са наричали крал Филип, предводителят на голямото въстание през 1675 година. Този, чието име все още предизвиква у дженгизите ужас и се асоциира с кръв и пожарища.

Eia ei ei, eia ei
Eia ei, ho oho ei
Ate, heie lo
Ate, heie lo

Той дори не усети момента, в който започна да се поклаща и тихо да й приглася.

— Треперете, дженгизи! Идват уампаноагите, идват нарагансеките, идват нашуите, идват бойците нипмуки и пекоти. Отмъщение! Ще пролеем кръвта ви, дженгизи, ще ви удавим в морето, през което дойдохте, за да крадете земята ни, да ни убивате и да ни заразявате с болести. Отмъщение! Добрият бял е мъртвият бял! Помниш ли, Покумтук, сине на Уахунса? Ти беше само на шест години, но трябва да помниш! Как се лееше кръвта на дженгизите под ножовете и томахаите на воините, как те бягаха в паника, как падаха селищата им! Трябва да помниш как се виеше огънят над покривите на домовете на Суанси, Таунтън, Мидълфрантик, как горяха Брукфилд, Хадли, Нордфилд, Дирфилд, Мидфилд и Рентам...

Eia ei ei, eia ei
akue — de, ate lo
aia — ku, eia ho
Ate, eia ho

— Горяха не само домовете им — продължи жената, вече на езика, който Исмаил започваше да разбира, макар и с усилие. —

Огънят изгаряше отвратителните им английски имена. Прекръстените от дженгизите местности се пречистваха от огъня, възраждаха се, отново ставаха тези, които са били: Опеханкануг, Нонантум, Натик, Кискимин, Покопопук, Уапанге, Масапекуа, Мутамусимсак, Тауакони, Лапоуинса...

Eia ei ei, eia ei
Eia ei, ate lo
Ate, heie lo
Ate, eia ho

— Но надеждите се разсеяха бързо, победата се превърна в поражение, а поражението — в клане. Великият сахем Метакомета, наричан крал Филип, беше убит предателски от подкупен от дженгизите ренегат. Твоят баща, Уахунса, бил ранен и дженгизите го заклали при Големите блата Окефеноке. Истинската ти майка, Меномини, дъщерята на Киниква, загинала с разбита от приклада на мускет глава. Вземи гердана. Вземи покомокона. Вземи и това.

Исмаил Сасамон-Покумтук видя върху пъна томахавка. И нож — прекрасен, дълъг, остър стоманен нож, с каквито някога търгуваха холандците край Олбани.

— Добрият дженгиз — каза жената — е мъртвият дженгиз.

Eia ei, eia ei
Ate, heia lo
Eia ei, ate ho

Исмаил Сасамон, продължавайки да танцува, разкопча и захвърли кафтана си. „Шенектади — помисли си трескаво той — не е никакво Олбани. Не Уорчестър, а Куисингамон, не Белмонт, Лин и Арлингтън, а Пекуосет, Саугус и Менотомии. И Шавмут, а не Бостън. Стига с този Бостън!“.

Той разкъса ризата си и я хвърли на земята. Стига shirt. Стига boots. Стига breeches и stockings^[12].

Ate, heia lo
Eia, eia ei...

Исмаил Сасамон се възраждаше и пречистваше, освобождаваше се от имена и названия.

Адам Стаутън заслони очите си с длан — слънцето го бе заслепило за миг. Но този миг беше достатъчен. Анабел Прентис, чернокосата красавица, която той следеше, изчезна. Просто изчезна.

Той постоя малко на място и се огледа. Мълчаливите дърводелци-чужденци бяха изчезнали от строежа. Сега при скелето на бъдещия хамбар беше поставена дълга маса, около която се суетяха три жени. Той вече беше виждал две от тях — много млади, чернокоса и светлокоса. Това бяха девойките, които толкова внимателно разглеждаха Джейсън Ривет по време на одевешната му разходка със Стаутън. На верандата на близката къща, заобиколена от връзките билки, седеше още една от жените, които дърводелецът вече беше виждал — пълничката с лулата.

Той се обърна. За миг се зачуди дали да не се върне в къщата. Не за да продължи обяда си или да послуша пастора, а за да подремне, облегал гръб на белосаната стена. Но не се върна. От главата му не излизаше гледката на тънката като на оса талия на Анабел Прентис. И стройният задник, чиито очертания не можеха да се скрият от полата. Дърводелецът пристъпи от крак на крак и намести панталоните си на чатала.

На вратата на хамбара се мярна нещо бяло. Адам Стаутън не забеляза какво точно. Но предполагаше. Някакво непреодолимо желание го накара да влезе. Подозренията му се оказаха правилни. Това стана ясно веднага, щом очите му свикнаха с полумрака.

— Знаех си — каза Анабел Прентис. — Знаех си, че ще дойдеш за мен.

Дърводелецът преглътна, усещайки как се изчервява. Жената се разсмя — леко, свободно, звънко. Стоеше облеганата на един от стълбовете, съблазнително наведена.

— Е — тя промени позата си на още по-съблазнителна, — няма от какво да се срамуваш. Това е нещо нормално. Ние обикновено се стремим към това, което желаем, вървим след това, към което изпитваме непреодолимо влечение. А ти нали изпитваш към мен непреодолимо влечение? Признай си!

Дърводелецът не си призна. Анабел Прентис се разсмя отново.

— Изпитваш, изпитваш — увери го тя. — Видях как ме гледаш. Събличаше ме с поглед. Като пред съд, в който съдят за магьосничество. Какво, господин страж на закона от Уотъртаун? Та това е стандартна процедура, така постъпиха в Сейлъм и Андовър, в Медфорт и Лин, така направиха и в Чарлстън, същото се прави и в съдилищата на всички други градове и окръзи на Колонията в Масачузетския залив. Не греша, нали? Съдиите събличат момичетата голи, усърдно търсейки върху телата им знак, петно, значение на дявола. О, не се съмнявам, че тогава неугасим свещен устрем и страст поглъщат господата съдиите. Те оглеждат грижливо, внимават да не пропуснат някое кътче, а когато се налага, си помагат с наслюнчени пръсти. И колко огромна е радостта им, когато намерят нещо, защото винаги се намира по нещо. Нали така, господин страж на закона? И ти си виждал подобни неща, нали си присъствал на такива огледи?

Преди дърводелецът да успее да направи нещо, Анабел Прентис бързо разкопча и съблече горната си дреха. Под нея имаше тънка блуза, която изобщо не скриваше формите ѝ. Много привлекателни форми. Стаутън с усилие преглътна. „Трябва да си тръгна оттук — помисли си. — Трябва да си тръгна колкото се може по-бързо, защото това ще свърши зле. Тази жена е побъркана.“

— Да, присъствал си — повтори Прентис. — Ти си бил свидетел, когато пред съда на окръг Мидълсекс са разсъбличали Джанет Харгрейвс. И аз прекрасно знам какво си си мислел тогава. Знам също какво си си представял по-късно, през нощта, когато, затворил очи, си изпълнявал съпружеския си дълг пред жена си, която за осем години брак не ти е позволила да ѝ вдигнеш ризата по-нависоко, отколкото е било абсолютно необходимо, и то само в пълна тъмнина. Затова тръгна с пастора и конетабъла, затова взе участие в преследването. Нали? Защото в сравнение с кокалестата жена с риза до петите, ти е по-приятен грехът на Онан в мрака на бивака, със стиснати клепачи, под които непрестанно виждаш голата вещица.

„Трябва да изляза — помисли си дърводелецът, червен като цвекло. — Незабавно трябва да изляза оттук!“.

Но той не беше в състояние да направи нито крачка. Можеше само да се пули. Анабел Прентис само се усмихна. И започна бавно да се разсъблича.

— Мислиш си — досети се тя, — че това е магия, че мога да ти чета мислите? Не е необходимо, твоите мисли са банални, очевидни и прозрачни като изворна вода. Чета и виждам всяка от тях, включително и това, че ти не вярваш нито в магията, нито във вещиците. Ха! Толкова ли си сигурен? По-добре не рискувай, провери, убеди се лично. И осезаемо. Е, ела при мен. Виж. Докосни.

Под вече разкопчаната блуза имаше сутиен, украсен с дантелени ленти. Адам Стаутън никога не беше виждал нещо подобно. Но често си го беше представял.

— Разгледай ме добре — Анабел Прентис изпъна рамене и дълбоко откритите гърди излязоха още повече от прегръдката на сутиена. — Огледай ме добре, инч по инч. Може би ще видиш върху мен знака на Звяра, клеймото на Сатаната? Може би тук, между тези две най-обикновени гърди, ще видиш трета, тази, от която на шабатите дават на Дявола да смуче? Ела. Виж. Докосни.

— Страхуваш се от пастора си? — отгатна тя отново, виждайки, че той не се помръдва и не пристъпва нито крачка. — Не се бой. Ако пасторът попита какво сме правили тук, ще кажеш, че сме чели псалми. И „Песен на песните“. Ела при мен, „кажи ми ти, когото люби душата ми, где пасеш стадото си, где го успокояваш на пладне; че защо да съм като една, която се скита край стадата на твоите другари?“^[13].

Тя се приближи до него, пристъпвайки толкова леко, че изглеждаше сякаш плува по вятъра, без да докосва със стъпалата си посипаната върху глинения под слама. Дърварят стоеше като стълб — като статуята на жената на Лот.

— „Положи ме като печат на сърцето си“ — заговори тя отново, прегръщайки го, — „като печат на мишцата си, защото любовта е силна като смъртта, ревността е люта като преизподнята, а завистта е непримирима като Шеол“^[14].

Той не се противеше и не протестираше, когато тя го привлече върху купчина сено. Ухаеше на сапун.

— „Много води“ — прошепна тя — „не могат угаси любовта, нито реките могат я потопи.“ Свали си панталоните, мой господине.

Адам Стаутън притисна лице към черните ѝ коси. „Този сополанко Джейсън — помисли си той — май беше прав. Това не са обикновени жени, не са като тези, които съм срещал и познавал. Всички те миришат на сапун, дори и малката Верити. Всички ухаят на сапун.“ Докато си мислеше тези неща, той с резки движения на треперещите си ръце късаше закопчалките на сутиена. Гърдите на Анабел Прентис изскочиха изпод тъканта като два игриви, дръзки и агресивни звяра. Адам Стаутън застана и впи в тях устните и ръцете си, може би твърде силно и твърде рязко, защото жената го удари с длан по челото, за да го накара да се опомни. Самата тя беше заета с катарамите на колана му и клина на панталоните му, а когато се справи със задачата, когато се добра до същността и взе тази същност в дланта си, дърводелецът изстена сърцераздирателно и се напрегна. За кратко имаше усещането, че той е придатък към своята мъжественост, а не обратното. Смъкна сутиена и блузата на чернокосата, прегърна я, притисна устни към гърдата ѝ, твърда като гутаперча^[15], галеше и стискаше втората гърда, вдигна полата ѝ. Отново беше твърде рязък и Анабел Прентис отново го успокои, като този път силно, наистина силно стисна юмрук и онова, което държеше в него. Адам Стаутън нададе вой и подви колене. Жената го хвана за раменете и го обърна по гръб — беше силна и решителна, той сигурно не би могъл да ѝ се съпротивлява, дори и да искаше. Седнала с цялата си тежест върху бедрата му, тя с едно движение свали панталоните му. И скочи върху него. Като пантера. Дърводелецът нададе още по-силен вой, но не можеше да направи нищо, притиснат към сеното, стегнат между бедрата и чатала ѝ. Анабел Прентис го погледна в очите, зъбите ѝ се оголиха в усмивка. После бавно се надигна, възможно най-високо, и бавно се спусна. Наведе се, подарявайки на ръцете му това, което те жадуваха. Адам Стаутън застана, но този път само с похот и страст. Движенията на жената станаха по-спокойни и овладени — той вече можеше да не се страхува, че онова, което ценеше най-много, ще бъде смазано. Кръвта пулсираше и шумеше в слепоочията и ушите му като океан.

Скоро — твърде скоро — всичко свърши. Анабел Прентис не промени позата си. Само въздъхна, почисти една тревичка от носа си.

Адам Стаутън съжали, че всичко е свършило. И веднага осъзна, че не само на него му е тъжно, но и на жената.

— Е — каза тя не без приятно учудване в гласа, — не се излъгах в теб, страже на закона и реда. Изборът ми беше добър. Защото сега си мой. Сигурно вече разбираш, че си мой?

Адам Стаутън не отговори и не попита нищо. Анабел Прентис почеса сърбящия я нос, прекара двете си ръце през черните си коси, опря длани в раменете на дърводелеца, стисна го силно с коленете си, бавно се надигна и бавно се спусна — веднъж, втори път, трети, все по-бързо и по-бързо. Той забрави за Божия свят. Вече нищо нямаше значение. Нито Джанет Харгрейвс, нито преследването, нито преподобният Мадокс, нито кралят, нито законът, нито съдиите от Колонията в Масачузетския залив.

Нищо.

Дороти Сътън продължаваше да бродира. Джемайма Тиндал разглеждаше паяка, спускащ се по паяжина от греда на тавана.

— След Сейлъм — отново се зае с разказа си преподобният Мадокс — тази дяволска зараза се прояви и в Андовър, и в Чарлстън, и в Дорчестър, а също така и в Лин, Медфорд, Роксбъри, а най-накрая, година след Сейлъмските събития — и у нас, в Уотъртаун. Ставаха всякакви загадъчни явления. У младите девойки се появяваха треперения и гърчове, в блънуванията си те викаха разни думи, предизвикващи опасения. Няколко жени се оплакаха от това, че у мъжете им от време на време се наблюдава полова немощ, несъмнено заради урочасване. Скоро подозрението падна върху Мери Харгрейвс, моряшка вдовица. Арестуваха я и започна следствие. Но вещицата не искаше да си признава нищо.

— Въпреки че — Джемайма Тиндал откъсна поглед от паяка — настойчиво я уговаряхте?

— Запази сарказма си за себе си, жено — промърмори конетабълът Коруин. — Колкото и да е странно, ти вече няколко пъти доказа, че не си глупава, така че няма какво да се правиш на глупачка. Много добре знаеш, че изтезанията по време на следствие не са позволени. Законът го забранява. Никой, нито в Сейлъм, нито в

Андовър и изобщо никъде не е изтезавал магьосници по време на следствието. Не са изтезавали и старата Харгрейвс.

— И тя нищо не си призна, така ли?

— Не си призна — съгласи се навъсено Мадокс. — Но доказателствата бяха неопровержими. А показанията, представени пред съда, не предизвикаха никакво съмнение. Харгрейвс беше закопана от останалите арестувани вещици. Те свидетелстваха под клетва, че Харгрейвс собственоръчно е изготвяла от сланината на бебета мазило за полети. Че на шабатите Харгрейвс им е заемала срещу подпис Черната дяволска книга. Че е взимала от дявола и е давала на други отвратително, светотатствено причастие — червена хостия и червено вино. Тоест кръв.

— Необичайно. След такива показания Мери Харгрейвс, естествено, си призна?

— Не — смути се конетабълът. — Не си призна и тогава. Продължи да упорства. Тогава арестуваха дъщеря ѝ, Джанет Харгрейвс. Тя също отначало не искаше да си признае. Едва после... След като старата умря в затвора... Когато грижливото изследване откри на чатала на Джанет знака на дявола и всички свидетели го посочиха, тя си призна вината. Оказа се, че тя, както и майка ѝ, е вещица.

— Ах! Невероятно!

— Но истина. Беше издадена присъда: смърт чрез обесване. Но преди да я приведат в изпълнение, вещицата избяга от затвора. По неизвестен начин, вероятно чрез използването на магия. Арестуваха часовите, те се кълняха, че не знаят какво е станало с тях, че вещицата ги е омагьосала. Това е напълно възможно, защото тя е красива...

— Дяволска красота — изсумтя Мадокс. — На която може да е подвластен само грешник. Часовите, в чиято смяна вещицата избяга, ще си изкупят греховете. Ще ги изкупят, и то строго. Ще се погрижа за това.

— Не се и съмнявам — кимна Джемайма Тиндал и стана. — Моля за извинение. Задължения.

Пасторът направи знак на конетабъла, Коруин кимна.

— А, вървете, вървете — каза Дороти Сътън. — А ние тук ще си поговорим с пастора още малко. Едно нещо ми е много интересно: говори се, че самият губернатор на Колонията, сър Уилям Фипс...

Хенри Коруин не чу докрай изречението, а се забърза подир излязлата Джемайма Тиндал.

Край строящия се хамбар стоеше дълга маса, около която се суетяха три жени и подреждаха чинии и блюда. Коруин забеляза, че от реката се връщат мъжете, приключили с измиването си. Петнайсет души. Дърводелците от строежа, дървосекачите от сечището.

Коруин бързо се обърна. Беше се загледал и съвсем беше забравил за жената, която трябваше да следи. Но Джемайма Тиндал не беше изчезнала, а вървеше бавно, като постоянно се спираше и се оглеждаше, сякаш проверявайки дали я следва конетабълът. „Добре — помисли си той ядосано, — ако искаш да си поиграем, ще си поиграем“.

Тръгна подир нея, но след като направи няколко крачки, се спря и заслони очите си с длан, преструвайки се, че гледа покривите на къщите и кръжащите над тях ястреби. Жената свърна зад ъгъла на къщата, конетабълът ускори крачка, почти побягна. Зад къщата имаше голяма плевня, но той успя да забележи как вратата се поклаща на пантите си. След кратък размисъл влезе.

Джемайма Тиндал беше там — стоеше в гъста от прах ивица светлина, падаща косо през дупка в тавана.

— Ти сам призна — прекъсна тя неловкото мълчание. — Съвсем скоро призна, че не съм глупава. Оцених комплимента, давайки си сметка, че ти е коствал много. Така че защо си помисли, че ако ме последваш, ще те отведе някъде?

— Изобщо не съм разчитал на това — хрипливо отвърна той.

— А на какво разчиташе?

— Има и други начини да се стигне до истината.

— Вярно, има — съгласи се тя. — Но използването на повечето от тях, особено най-ефективните, е забранено от закона. Ти самият неотдавна си позволи да ме поучаваш на тази тема. Макар че тази забрана не ти е пречила особено много в Уотъртаун. Нали?

— Много знаеш — промърмори конетабълът. — Наистина много. Хвалиш се с тези знания, опитваш се да ме объркаш, правейки се на прорицателка, ясновидка или магьосница. Да знаеш, че няма смисъл от това.

Джемайма се усмихна. Усмивката ѝ не беше весела. Слабото ѝ въсъчно лице заприлича на череп.

— Знам, че няма смисъл — съгласи се тя. — Ти не вярваш в магията. Не си вярвал и когато си повдигал обвиненията против Мери Харгрейвс. Защото нали ти си скалпил това обвинение, в крак с идващата от Сейлъм мода. Част от свидетелите си подкупил, други си заплашил, трети са се включили доброволно, радвайки се, че могат да навредят на някого. А всъщност е ставало въпрос за имуществото на старицата. За земята и парите в брой, които ѝ е оставил мъжът ѝ, морякът.

— Ти знаеш прекалено много, жено — процеди Коруин.

— О, ще те учудя още повече. Колкото и да е странно, на плановете ти е поперчил именно Сейлъм. Всички са чували за Сейлъм. И всички, включително и Мери Харгрейвс, са знаели защо по време на следствието там Джайлс Кори е бил измъчван до смърт. За да се обяви конфискуване на имуществото, е необходимо да се получи самопризнание за участие в престъпление. Джайлс Кори е завещал имуществото си на своя зет, който е в безопасност далеч във Вирджиния. Издържал е изтезанията и не се е признал за виновен в глупавите обвинения. Умрял е от мъченията, но не е било възможно да се отнеме имуществото му. Не достигало самопризнанието за вина.

— Говори. — Коруин се озъби във вълча усмивка. — Продължавай. Слушам те внимателно.

— Макар и тежко болна, Мери Харгрейвс е понесла всичко, което са ѝ направили по време на следствието. И умряла. Но ти не си можел да допуснеш да се повтори историята с Джайлс Кори. За разлика от неговия случай на теб ти е била под ръка наследницата на Мери Харгрейвс. Дъщеря ѝ Джанет. Значи е можело да бъде обвинена и тя. И отново не са липсвали свидетели, че Джанет е летяла на метла, клела се е в Черната книга, целувала е ананто отворстие на Дявола и е гълтала червена хостия, отново са били намерени кукли, натъпкани с козя козина и прободени с игли, отново някоя богобоязлива жена не е имала съмнение кой е виновен за това, че членът на мъжа ѝ е увиснал. И Джанет Харгрейвс е била подложена в Уотъртаунския затвор на същите процедури, през които е преминала и майка ѝ. Продължаваш ли да слушаш внимателно?

— Цялото ти знание, жено — изрече бавно конетабълът, — въпреки това, в което нагло се опитваш да ме убедиш, не идва от твоята голяма и свръхестествена мъдрост. Съвсем не. Всичко, което знаеш, просто си го чула отнякъде. Някой ти го е разказал. Няма да питам кой, защото знам и без това. Твоите признания не са ми нужни. Ще ми кажеш само къде се крие този някой.

— Само това? — усмихна се Джемайма Тиндал. — И нищо повече? Много ми е интересно, как ще изтръгнеш от мен такова признание? Ще използваш същите методи, както и против жените от Сейлъм и против Мери Харгрейвс? Ще ме лишиш от сън? От вода? Ще обещаеш да ме помилваш? Ще ме завържеш за цяла нощ на кълбо, с пети на шията, така че на сутринта кръвта да се лее на потоци от носа ми? Или ще постъпиш както с Джанет Харгрейвс — просто ще ми раздробии стъпалото чрез примка, стягана с колче? Ех, конетабле, конетабле, благодари на твоя Бог, че не мога да ти навредя, да ти причиня непосредствена болка. А е жалко, защото имам голямо желание за това.

Коруин бавно се приближи до стълба и свали от куката навито конопено въже.

— За разлика от теб, жено — каза той, проверявайки с дърпане здравината на въжето, — аз имам и възможност, и желание да ти навредя. А тъй като желанието е истинско и силно, то и вредата ще е голяма. Ще ми кажеш веднага какво знаеш. В противен случай ще ти изпотроша ставите.

— Опитай.

Когато той скочи към нея, тя направи само една крачка встрани и отвори малка врата в задната част на плевнята. На прага стоеше Исмаил Сасамон. Конетабълът едвам го позна.

Хенри Коруин беше смел човек. Той не се парализира от страх, а малко хора не биха се поддали на паниката при вида на Исмаил Сасамон. Индианецът беше гол, само бедрата му бяха покрити с разкъсана, завързана около кръста му риза. Лицето му, от челото до брадичката беше почернено с дървесен въглен, косите бяха завързани на опашка и украсени с орлово перо, торсът беше нашарен със сажди, глина и червена кора.

Хенри Коруин не се уплаши. Той светкавично измъкна изпод сюртука си пистолет, дръпна петлето и стреля право в лицето на

индианеца. Но Исмаил Сасамон беше не по-малко бърз. Той отби дулото и куршумът се заби в гредата над дъската. В кълбата дим и посипващия се от тавана прах конетабълът за миг изгуби ориентация. И повече не успя да я намери.

Исмаил Сасамон го удари в слепоочието с покомокона. Конетабълът се олюля, а индианецът го удари още веднъж, така че слепоочната му кост изпука и хлътна. Коруин падна, хриптейки, напрегнатите му крайници затрепериха спазматично.

Индианецът седна на гърба му, хвана го за косата. Измъкна от колана си нож, стоманен нож от онези, с които търгуваха холандците от Шенектади. Направи кръгов разрез на кожата на черепа — над челото, над ушите и през тила. Не беше правил това никога през живота си, но се получи напълно ефективно.

Дърпане, бърз плосък разрез по темето, пак рязко дърпане. Конетабълът закрепя така, че от пода и стените отново започна да се сипе мазилка. Исмаил го резна през адамовата ябълка. После скочи, размахвайки скалпа.

— Хи-и-их ей, ей, ей, е-е-е-ейейе хи-и-и-и-их!

Джемайма Тиндал наблюдаваше всичко това с усмивка, придаваща на лицето ѝ вид на череп.

— Това е омагьосано село... — простена Джейсън Ривет, неспособен да се успокои след онова, което беше видял в процепа между дъските на плевнята. — Защо дойдохме тук... Всичко това са магии...

— Стига си дрънкал — промърмори чичо Уилям.

— Не ставай глупав, момче — щракна със зъби преподобният Мадокс.

Джейсън ги предупреди навреме. Сега всички бяха навън — пасторът, Абирам Торп с мускета, чичото с късата пушка. От верандите на къщите ги наблюдаваха жените. Мълчаливи. Неподвижни като стълбове. Около дългата маса край строящия се хамбар седяха мъжете. Те ядяха безмълвно, бавно вдигайки дървените лъжици. Не ги интересуваше нищо. Включително и приближаващият се Исмаил Сасамон, пеещ, крещящ, размахващ ножа и томаховката, гол, с почернено лице, омазан с глина, опръскан с кръв.

— Ей, ей, ей, ей, ей, ей, ей...

— Стой, Исмаил! — извика пасторът. — В името на Бог ти нареждам да спреш! Исмаил!

— Стреляй, Абирам — изсъска Уилям Хопууд, виждайки, че индианецът не само нямаше намерение да спира, но даже се затича. — Стреляй! Да го пратим по дяволите! Да пратим червенокожия по дяволите!

Двамата натиснаха спусъците едновременно. Рязаната пушка на Уилям Хопууд засъска, засмърдя и задимя. Мускетът на трапера само изщрака.

— Божичко... — изстена Абирам Торп, гледайки празните щракания на петлето. Кремъкът го нямаше. Явно беше изпаднал заради разхлабения винт. — Божичко!

Уилям Хопууд се пресегна с трепереща ръка към кутията с барута. Абирам успя само да хване мускета за дулото и да го завърти, опитвайки се да нанесе страшен удар по главата на нападателя. Но индианецът се гмурна ловко под приклада и със силен замах заби ножа в корема на Абирам, а когато траперът се преви на две, му разби главата с мощен удар с томаховката.

— Исмаил — закрещя Мадокс. — Осъзнай се, безумецо!

Уилям Хопууд захвърли рязаната пушка, прицели се с пистолета. Исмаил Сасамон се завъртя и запрати томаховката. Тя удари чичо Уилям право в ръката, стиснала оръжието, отскочи и го уцели в лицето. Чичо Уилям приседна тежко, а пистолетът му гръмна. Пасторът странно се закашля и се олюля, на бялата му яка разцъфна голямо кърваво петно. Опитвайки се напразно да се улови за стълба, преподобният Мадокс рухна върху стъпалата. Джейсън Ривет настръхна зад оградата.

Исмаил Сасамон се наведе над тялото на Абирам Торп, хвана го за опръсканите с мозък коси. Уилям Хопууд, притискайки с ръкав течачката от лицето му кръв, все пак успя да сипе барут в рязаната пушка, дръпна петлето и вкара в тялото на индианеца половин фунт сачми.

Исмаил отлетя назад и падна, вдигайки облак прах. Уилям Хопууд изкрещя диво и триумфално, хвърли пушката, извади ножа и с три скока се добра до проснатия индианец, вкопчи се в завързаните на

опашка коси, и продължавайки да крещи, направи разрез над ухото на жертвата си. Кръвта плисна върху ръцете и лицето му.

Испаднал в еуфория от скалпирането, той забеляза ножа, който Исмаил стискаше в ръката си, едва когато острието се заби в корема му. Индианецът рязко дръпна ножа нагоре, Уилям Хопууд изкрещя диво, изплю кръв. И падна.

Исмаил се изправи. Джейсън Ривет изкрещя пискливо, притискайки се към земята. Индианецът обърна глава, и я наклони странно. И видя момчето. Джейсън изкрещя отново.

Сачмите бяха извадили едното око на индианеца, бяха раздробили бузата му, бяха откъснали ухото му и бяха превърнали раменете и торса му в кървава маса от висящи късове месо. Въпреки това Исмаил се държеше твърдо на краката си. Без да отмества единственото си око от Джейсън, той се наведе и хвана чичо Уилям за косите.

Джейсън Ривет нададе вой от ужас. Исмаил Сасамон разтърси скалпа. Мръщейки осакатеното си лице, той понечи да издаде бойния вик на уампаноагите. Не успя. Зад гърба на Джейсън проехтя гърмеж и половината глава на индианеца се скри в червена експлозия.

Пасторът падна на стъпалата, димящият пистолет се изплъзна от ръцете му. Цялата яка и предницата на кафтана му вече изцяло бяха пропити с кръв. Джейсън Ривет запълзя към него. През обхваналия го ужас и безнадеждност виждаше на праговете на къщите и на верандите жени, неподвижни като статуи, като кариатиди. Виждаше мъжете около дългата маса, равнодушни, бавно вдигащи лъжиците си. „Магии — трескаво си помисли той. — Това е черна магия, те са вещици. Все пак бях прав — дошли сме тук да срещнем гибелта си“...

— Преподобни... Това са... вещици...

Джон Мадокс затрепери като в треска и се разкашля, обливайки Джейсън в кръв. Очите му, до този момент призрачно светещи само с бялото си, изведнъж станаха нормални — зли и враждебни. „Сега ще ме наругае — помисли си Джейсън. — Дори умирайки, ще ме наругае.“

Преподобният захриптя:

— Омитай се оттук... момче... — едва разбираемо прошепна той. — Махай се... Не се бави...

Джейсън се изправи. Огледа се. Избърса лицето си, размазвайки върху него кръвта на пастора. И хукна да бяга. Между къщите, към нужника, от който, както вече знаеше, не беше далеч до реката, ракиката и гората.

Не успя да направи и три крачки.

Изведнъж се почувства така, сякаш на всеки от краката му виси стофунтова тежест, а на гърба му — воденичен камък. Отъпканата почва изведнъж се превърна в гъста и лепкава тиня, в блато, в което той беше затънал над коленете. И сега стърчеше неподвижен и безсилен, като насекомо в лепкавата вътрешност на хищна орхидея.

Страхът така го парализира, че не можеше дори да крещи.

— Браво — чу се гласът на Дороти Сътън. — Много добре, госпожице Пейшънс Уитни. Отлични заклинания, госпожо Елън Блай. Прекрасно!

— Аз го хванах първа! — възкликна Пейшънс Уитни, чернокосата, хващайки Джейсън за ръкава. — Остави го, Елън!

— Как ли пък не! — извика тънко Елън Блай, светлокосата, хващайки Джейсън за другия ръкав. Момчето почти увисна, разпънато между тях. — Аз го хванах първа!

— Да бе! Пускай го!

— Ти го пускай!

— По-спокойно, госпожици — намеси се рязко Дороти Сътън. — Злобата вреди на красотата. И няма защо да се биете за плячката, тъй като плячката не е ваша. Момчето ще бъде за госпожа Хипатия Харлоу.

— Защо? — развика се Пейшънс Уитни. — На какво основание?

— Тя вече си има един! — подкрепи я пискливо Елън Блай. — Тя си има Ейдриън ван Рийсъл! Защо Хипатия...

— Защото Хипатия се нуждае! — отсече Дороти Сътън.

— Ние също се нуждаем! — заяви Пейшънс Уитни.

— Вие с вашите нужди можете да почакате — изрече сухо Дороти. — Или да ги удовлетворявате така, както на вас, сополанки, все още ви приляга, докато на зрелите жени — вече не. И достатъчно за това. Хипатия! Ела тук. Както каза умрелият преди малко пастор Мадокс, цитирайки Левит: „А колкото за робите и робините, които ще имаш, от народите, които са около вас, от тях да взимаш роби и робини.“ Така че взимаме. Вземи този юноша, Хипатия. Дарявам ти го.

— Благодаря, Дороти.

Тракацията със заби Джейсън Ривет надуши мирис на сапун, трева и тютюн. Обърна глава и видя веселата, пълничка жена, която пушеше лула, докато двамата с дърводелеца Стаутън се разхождаха из селището. Видя пухкавата ѝ ръка, пръстите ѝ, които се протягаха към очите му. Стисна клепачи. Усети докосването. В главата му проблесна, в ушите му зашумя. Волята му се пръсна, разлетя се като разбита мраморна статуетка, а съзнанието му потъна в меко, топло и равнодушно към всичко небитие.

— Ти си мой — заяви властен глас. — Върви.

Той се подчини на заповедта. Мисълта, че от този момент нататък ще бъде все така, беше една от последните му съзнателни мисли.

Пейшънс и Елън гледаха навъсено, сумтяха и ругаеха. Дороти Сътън се огледа.

— Трябва да се махнат оттук тези тленни останки, Джемайма — каза тя. — Къде е Анабел?

— Тук съм.

— Охо! Виждам, че не си пиляла времето си. Погрижила си се за себе си.

— Че как! — Анабел Прентис погледна гордо Адам Стаутън, който я следваше с празен поглед, послушен като куче. — Бива си го мъжът, а? Красавец! И страстен, хе-хе!

— А ние? — попита отново жално Пейшънс Уитни. — Ние — кога?

— Следващия път! — отсъди Дороти Сътън. — Анабел, а този поддръжник на закона и краля вече напълно ли е във властта ти? Успокои ли се? Нали няма да има изненади?

— Няма да има — увери я Анабел Прентис.

Но Адам Стаутън ѝ показа колко много се лъже.

Той я бутна така, че тя тупна по задник на земята, право в краката на Джемайма Тиндал. А дърводелецът хукна да бяга. Той се носеше посред улицата, между наредените в шпалир изумени жени. Профуча покрай мъжете, застинали с лъжици в ръце, неподвижни около дългата маса, като на картина, пародия на „Тайната вечеря“.

— Спрете го! — извика Дороти Сътън.

Джемайма Тиндал вдигна ръце, направи жест като че ли отблъсква от себе си нещо невидимо и същевременно тежко. Адам

Стаутън падна, запълзя по земята в облак прах, но веднага скочи и с няколко скока стигна до зелената двуколка на Франсис Флауърс, скочи върху капрата, хвана камшика.

— Я-я-я-я-яха-а-а-а!

Изплашеният от вика и удара на камшика пъстър жребец стремително се понесе напред, а преследващите дърводелеца жени приседнаха и се свиха под градушката от камъни, излитащи изпод копитата на животното. Двуколката летя няколко мига подир коня, без да докосва земята с колелата, а после падна и подскочи сажан нагоре при следващата дупка. Вкопчилият се в юздата Адам Стаутън увисна във въздуха, изглеждаше, че всеки момент ще излети. Но не излетя. Той извика, още веднъж удари жребеца с камшика, двуколката се понесе към гората като състезателна квадрига.

И дърводелецът Адам Стаутън щеше да избяга, ако не беше младата Верити Кларк.

Верити вървеше по края на полето с царевица, нежно и силно притиснала в прегръдката си червеникавокафяв котарак. Котаракът беше разперил лапи и не изглеждаше възхитен, но мъжествено и достойно понасяше нежностите. А когато двуколката с Адам Стаутън премина покрай Верити, момичето пусна котака, насочи пръст към двуколката и изкрещя пронизващо.

От главините на колелата като дъжд се посипаха искри, пламна огън и се вдигна дим. Жребецът се вдигна на задните си крака, тегличът се счупи с трясък, сбруята се скъса. Двуколката излетя като комета с огнена опашка и се стовари на земята, разбивайки се на трески с неописуем грохот.

— Не исках да стане така! — разнесе се в тишината тънкият и жален вик на Верити Кларк. — Изобщо не исках това! Исках само да спра колелата. Извинявайте!

Няколко от жените тръгнаха към мястото на катастрофата. Дороти Сътън, скръстила ръце на гърдите си, ги изчака да се върнат. Тя вече знаеше какво ще кажат.

— За съжаление той е мъртъв — потвърди опасенията ѝ Франсис Флауърс. — Счупил си е врата. Жалко.

— Жалко — процеди през зъби Анабел Прентис.

— Жалко — съгласи се делово Джемайма Тиндал. — Само той, пасторът и момчето бяха достатъчно ценен материал за

възпроизвеждане на потомство. Какво да се прави, каквото е станало, не може да се върне назад. Но някой сериозно трябва да си поговори с това момиче.

— Аз ще го направя — увери я Дороти Сътън и се обърна към масата, около която мъжете, уморени от апатичното наблюдение, отново се бяха хванали за лъжиците. Сякаш нищо не се беше случило.

— Франсис, въдвори ред.

— Да, разбира се. Господин Ейдриън ван Рийсъл!

— Tot Uw dienst, juffrouw^[16].

— Моля да махнете от пътя останките от двуколката — изрече властно Франсис Флауърс. — Моля да хванете коня. Моля да отнесете оттук труповете. Моля да ги отнесете в гората и да ги приковете към дърветата. На обичайното разстояние от селището. Разбрахте ли?

— По-добре отиди с него, Франсис — посъветва я Дороти Сътън. — Да го наглеждаш.

— Добре.

— Вериги, ела тук. Остави котката и ела тук, момиче. По-бързо!

— Идвам, бабо!

Вървяха бавно между къщите. Две жени. Едната възрастна, пълна, с черна пелерина и черна шапка с връзка, хванала за ръка вървящата до нея девойка със синя рокля.

— Бабо, наистина не исках.

— Нищо не казвай.

На прага на една от къщите стоеше Фейт Кларк. В компанията на млада жена със светли коси. Светлокосата се поклони.

— Вече няма причини за опасения — каза сериозно Дороти Сътън. — Всичко свърши, вече нищо не те заплашва, Джанет Харгрейвс.

— Благодаря. — Джанет неловко се поклони. Личеше си, че кракът още ѝ създаваше неприятности. — Благодаря. Не знам как да се отплатя...

— Няма нужда да благодариш.

Джанет Харгрейвс седна отново. Безмълвно. Дороти Сътън я погледна. Изпитателно. Но доброжелателно.

— Провървя ти — каза най-накрая тя със сериозен тон. — Много ти провървя. С мен някога се случи нещо подобно. През 1640 година, когато ме хванаха в Ридинг и ме давиха в Темза. И на мен ми провървя.

Може би е било предопределено, че и аз някога ще спася някого, ще му помогна да избяга. Както тогава ми помогна Агнес Симпсън. После ще решим какво да правим с теб, сестро. Ще решим заедно. Сега други неща са ми на главата. Заеми се с нея, Фейт.

— Разбира се.

Слънцето клонеше към заниз, постепенно почервеняващото кълбо вече висеше над стената на гората, когато две жени, стара и млада, най-накрая излязоха на върха на хълма, издигащ се над селището при завоя на Мисчиф Крийк. Спряха се, мълчаливо гледайки към хоризонта.

— Силата, която ни е дала Богинята — заговори най-накрая възрастната вещица, — трябва да използваме само за да помагаме, спасяваме и изцеляваме. С помощта на нашата сила трябва да правим света по-добър. Затова трябва да използваме силата умело, разумно. А разумно означава практично и полезно. Силата не бива да се изразходва напразно. Разбираш ли ме, госпожице Верити Кларк?

— Разбирам.

— Тогава защо постоянно използваш силата за забавление, мила моя? За непрактични неща? Механизми? Машинки? Колелца и колички?

— Вече се извиних за двуколката — нацупи се девойката. — Вече казах, че съжалявам и че не съм искала... И изобщо...

— Какво?

— Именно машините и количките са практични. И грамадите, движещи се по релси. Някога ще настъпи време...

— Погледни, Верити — каза възрастната вещица. — Погледни тук и ми кажи какво виждаш.

— Ами... гори.

— Точно така. Гори, само гори от Кейп Код до Луизиана, от Флорида до Канада. Нищо повече, само дива, гъста, непроходима гора. Това е Новият свят! Това е Америка! Тук няма и никога няма да има релси, по които да се движат разни грамади или машини. Тук, в Америка, за такива неща като машини просто няма бъдеще. Никакво бъдеще, Верити. Защото ние, американските вещици, нямаме право да си губим времето за някакви си машини.

— Но...

— Никакво „но“. Приключвай с механизмите. Разбра ли ме, мила моя?

— Разбрах.

Над простиращите се от Кейп Код до Луизиана и от Флорида до Канада гори висеше тънкият сърп на луната. Над главите на вещиците тихо прелетя прилеп.

— Някой ден — меко прекъсна мълчанието Дороти Сътън, галейки кестенявите коси на Верити Кларк — ще имаш дъщери, мила моя. Дъщери, следващото поколение американски вещици. Много е важно силата, която ще им предадеш в наследство, да бъде истинска и полезна. Мисля, че не искаш единственото, на което са способни дъщерите ти, да бъде чупенето на движещи се машини? Не искаш това, нали? Значи трябва да се учиш. И да се отърваваш от вредните навици.

— Да, бабо. Разбирам.

— Тогава да се връщаме. Много огладнях.

— Ооо, и аз също.

Те бавно се спускаха по склона, сред високите треви. Спускаха се към селището, откъдето се носеше приятният мирис от дима на комините.

— Бабо...

— Да?

— Когато порасна, и за мен ли ще хванем мъж?

— Разбира се.

— А ако не дойде нито един?

— Винаги идва по някой, Верити. Винаги.

Долу, между брястовете, проблясвайки като сребро, течеше Мисчиф Крийк.

---

[1] Лаврово дърво, разпространено в Северна Америка и източна Азия. — Б.пр. ↑

[2] Господине! Здравейте! Ние сме... Ние търсим... Една девойка. Значи жена. Една жена, дете е избягала от затвора. (развален фр.) — Б.пр. ↑

[3] Искате ли? Разбирате ли? Кажете, кое селище? Кое... (развален фр.) — Б.пр. ↑

[4] Както наредите, госпожице. (нидерл.) — Б.пр. ↑

- [5] Левит, 25:44. — Б.пр. ↑
- [6] Евангелие от Йоан, 15:6. — Б.пр. ↑
- [7] Евангелие от Матей, 13:40. — Б.пр. ↑
- [8] Евангелие от Матей, 13:42. — Б.пр. ↑
- [9] Евангелие от Матей, 13:38, 39. — Б.пр. ↑
- [10] Трета книга на царете, 21:23. — Б.пр. ↑
- [11] Индианско наименование на бялата раса. — Б.пр. ↑
- [12] Риза, обувки, панталони, чорапи (англ.) — Б.пр. ↑
- [13] Тук и по-долу цитатите са от „Песен на песните“. — Б.пр. ↑
- [14] Букв. гроб (ивр.); в юдаизма — задгробният живот. — Б.пр. ↑
- [15] Тропически дървета, източник на нееластичен природен латекс със същото име, произведен от сока на тези дървета. — Б.пр. ↑
- [16] На Вашите услуги, госпожо! (нидерл.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.